

Lên Giường Với Sếp (In Bed With the Boss)

Contents

Lên Giường Với Sếp (In Bed With the Boss)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	27

Lên Giường Với Sếp (In Bed With the Boss)

Giới thiệu

Thể loại: Modern Romance / Mini Harlequin Chuyển ngữ: honeyhoneyhoney Độ dài: 19 chương +1 hồ sơ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-giuong-voi-sep-in-bed-with-the-boss>

1. Chương 1

Trong một bữa tiệc...

Anh bắt đầu từ mắt cá chân cô, đó là mắt cá chân đáng thèm nhất mà anh từng nhìn thấy, tiếp đến anh lướt mắt dần tới đầu gối cô và lên cao hơn nữa...

Từ bên kia phòng, anh ung dung đánh giá cặp hông thon gọn, vòng eo nhỏ nhắn, cặp ngực tinh tế và mái tóc rực lửa của cô. Cuối cùng anh lưu lại trên khuôn mặt cô và cái nhìn dừng lại khi vươn đến đôi mắt lục bảo to tròn và đôi môi hồng hờn đỏ. Trước hình bóng yêu kiều kia, anh bất giác nắm chặt ly sâm banh trong tay.

“Josephine?” anh thì thầm gọi, do cô không di chuyển nên anh chủ động bước đến chỗ cô đang đứng. “Josephine?”

Tim Josephine đập nhanh, còn đôi tay trở nên lạnh và ẩm ướt, nhưng đó không phải vì anh là người đàn ông phong trần duy nhất đứng trong phòng - anh luôn luôn có ảnh hưởng nào đó đến cô.

“Dĩ nhiên em đây, Blake,” cô bào chữa. “Chắc rằng anh đã nhận ra em?”

Có sự ngập ngừng. “Không thực sự” Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô, cô còn niềng răng và lăm lăm tàn nhanh trên mặt, cô bé hàng xóm thuở nào. Trong cái thị trấn bé tí mà họ đã sống, anh đã dõi theo sự trưởng thành của cô từ lúc chập chững biết đi cho đến tuổi thiếu niên. “Và bây giờ?” Mặc dù anh đã lâu rồi không uống rượu nữa nhưng anh vẫn nuốt một ngụm để trấn tĩnh tinh thần. “Em... em đã trưởng thành một cách bất ngờ.”

“Này em đã 23 tuổi rồi, Blake” cô nói một cách dịu dàng.

“Giờ em sống ở London” anh đoán.

“Đúng vậy. Anh cũng vậy phải không?”

“Mmm.” Chúa ơi, cô ấy thật xinh đẹp! Còn hơn cả đẹp nữa. “Đã bao lâu rồi kể từ khi chúng ta gặp lại nhau?”

Cô nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh nhợt nhạt. Cô có thể trả lời anh chính xác ngay lập tức. “Oh, khoảng bảy năm” cô nói thản nhiên. “Không kể từ khi anh dọn đi.”

Anh không thể rời mắt khỏi cô. “Em đang làm công việc gì?” anh ngẫu nhiên đặt câu hỏi.

“Em là một người mẫu.”

Một người mẫu. Vâng. Điều đó sẽ giải thích sự biến đổi đột ngột từ vệt con xấu xí trở thành thiên nga rực rỡ.

“Một người mẫu nổi tiếng?” anh hỏi.

Cô nở một nụ cười khiêm tốn. “Chắc là vậy” cô nhắm nháp đồ uống của mình và mỉm cười với anh. “Còn anh thế nào?”

Nụ cười làm anh khuây khỏa. “Anh là một chuyên viên đầu cơ vốn.”

“Nghe giống một tên cướp”

Anh cười lớn. “Chắc vậy?” Một tên cướp có thể bế cô thẳng lên giường với anh ta - một ví dụ điển hình cho công việc của anh - chớp lấy thời cơ rồi quyết định thực hiện ngay lập tức.

“Trông anh giống như một tên cướp?”

Cô nghĩ ngợi, nhưng lắc đầu liền. “Không, anh trông giống như một chuyên viên đầu cơ vốn!”

“Thêm một ly nữa?” môi anh cong lên thành một nụ cười. “Hoặc là em muốn khiêu vũ hơn?”

Chẳng có một lựa chọn nào khác. Cô nhún vai như thể cô cũng chẳng có ý kiến gì. “Em thích khiêu vũ.” Cô thừa nhận.

Thực tế anh thường thần nhiên lờ đi mọi lời mời, và anh thậm chí không thể nhớ chính xác lần cuối cùng anh khiêu vũ với người phụ nữ khác mà người đó không phải là Kim. Nhưng cơ hội để ôm được Josephine đã bị bỏ lỡ quá nhiều. “Anh cũng vậy. Nhanh lên nào.”

Chúa ơi! Ngay thời điểm âm nhạc chậm lại, anh nắm lấy tay cô, cô hầu như cảm thấy choáng váng, nhận thức nhức nhối về hơi nóng cũng như sự rắn chắc của cơ thể anh.

“Em thích bài hát này.” Cô nói hơi run

“Mmm.” Bản thân anh thích mùi hương lôi cuốn của cô hơn.

Anh lơ đãng kéo cô lại gần hơn và chôn đôi môi của mình trong mái tóc cô. Josephine đã không chuẩn bị những tia nhiệt toát ra từ cơ thể anh có thể xuyên qua da cô làm suy yếu các giác quan của cô.

Blake dường như bị kích thích khi những đường cong mảnh mai của cô chống lại xác thịt như bơ của mình. Thật xấu hổ, anh phải dập tắt tiếng rên của mình.

Cách tốt nhất là anh đưa cô về thẳng nhà và chúc ngủ ngon. Nên quyết định càng sớm càng tốt hơn là để quá trễ.

Dưới ánh trăng huyền ảo, dáng đi uyển chuyển và lối nói chuyện hóm hỉnh dễ nghe làm cả người anh mụ mị từ cơ thể đến tâm hồn. Điều anh không lường trước chính là cả hai cùng có một khoảng thời gian trải qua cùng nhau khi ở quê nhà. Gặp lại nhau, nỗi nhớ ấy tức thì bùng lên khiến anh không cách nào rời đi theo đúng dự định ban đầu.

Vào nhà, anh nhận tách cà phê, và sau một lúc ngọn lửa xanh âm ỉ trong đôi mắt cô như thôi miên, như quyến rũ anh.

“Có lẽ anh nên nghĩ đến việc rời khỏi.” anh miễn cưỡng nói.

“Em cũng đoán vậy. Gặp được anh thật vui.”

“Yeah.”

Cô đã bỏ lỡ ánh nhìn tiếc nuối trong đôi mắt anh. “Tạm biệt, Blake.”

“Tạm biệt, Josephine.”

Cô tự hỏi khi nào sẽ gặp lại anh, và lúc cô kiểng chân lên hôn tạm biệt, đôi môi cô bằng cách nào đó đã chạm vào cái quai hàm trơn mượt của anh, và một cảm giác khiến cô rung mình, một cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Một cái gì đó không thể giải thích nổi nổ ra bên trong anh và anh ngoảnh đoạt lấy miệng cô, ý thức rõ hành động thiếu kiểm soát này sẽ dẫn đến đâu.

“Anh không thường làm như thế.” anh rên rỉ bởi nụ hôn sâu, nóng bỏng.

Bất kể cô đồng tình hay không, nhưng một lần nữa miệng anh bao phủ ngấu ngiến miệng cô và lời nói của cô bằng cách nào đó không thoát lên thành tiếng.

Nó là đêm tuyệt vời nhất trong cuộc đời Josephine, nhưng cho đến sáng hôm sau anh đã rời đi lúc cô còn đang say giấc. Điều đáng buồn là anh ra đi mà không nói với cô một lời, và nhiều hơn thế cô nghe được tin anh quay trở về bên Kim và rằng họ đã đính hôn.

Và ngay sau khi cô gặp người anh em họ của anh, Luke, chỉ vỏn vẹn trong vòng 3 tháng, họ đã cưới nhau.

2. Chương 2

Luke đã đi.

Anh ấy thậm chí không mang bàn chải đánh răng của mình, nhưng cô biết chắc anh đã ra đi. Đó là một thực tế, một sự chắc chắn thậm chí còn mãnh liệt hơn so với lưỡi cắt hình tia chớp rơi sáng khắp phòng tắm dưới ánh sáng màu xanh trắng gay gắt. Trong giây lát Josephine co rúm trước ảnh hưởng của việc đó, và nhăn mặt.

Bàn chải đánh răng vẫn ở vị trí cũ, đúng vậy, nhưng quan sát kỹ hơn cho thấy người chồng chỉ vón vện một năm của cô đã “dọn sạch sẽ” phần còn lại của ngôi nhà giống như một con châu chấu trong thời kì tăng trưởng.

Đã qua rồi những hàng trang phục thiết kế và những đôi giày Italian thủ công. Cũng đã qua lâu rồi những đồ mỹ nghệ vô giá, cái mà anh khẳng khẳng muốn mua cho bằng được.

Hay đúng hơn là cô muốn mua, cô nhắc nhở bản thân mình một cách cay đắng.

Tia chớp liền xuất hiện sau tiếng sét vang trời, thứ có thể chiến thắng lũ chó săn canh cửa địa ngục. Giây lát cơn mưa bắt đầu rơi - một cơn mưa lớn và tàn nhẫn, tiếp đến là những âm thanh ầm ĩ do nước mưa đập mạnh vào cửa trước. Và khi điều đó diễn ra, cô đông cứng lại với tâm trạng chán chường nếu nói là thất vọng thì có lẽ đúng hơn.

Bỗng trước cửa có tiếng động, anh ra đi và đã trở về?

Cô chạy vào đại sảnh mở toang cánh cửa, với tầm nhìn trên cao, một dáng người ướm sừng làm cô suýt đứng tim.

Bởi vì người như một thiên thần bóng đêm báo thù đang đứng trước cô không phải là Luke mà là người anh họ Blake. Người đàn ông cô đã không gặp lại hơn một năm rồi - không kể từ lúc anh ta quất tháo sang sáng trong căn hộ của cô và bảo với cô rằng cô là đồ ngốc vì kết hôn với một gã giống như Luke.

“B- Blake” cô thở hổn hển, từ ngữ khô lại như mùn cưa đầy trong miệng.

“Thất vọng phải không?” anh nói nhừa nhựa, nhưng ít nhất cô đã ở đây. Và cô dường như trông vẫn ổn. “Đang ngóng chồng phải không, em yêu?”

Cô lắc đầu, ước gì anh sẽ không dùng hai tiếng “em yêu” ấy nữa, không nên khi anh không có ý gì về nó. “Anh ấy đã mang theo tất cả quần áo của. Anh ấy đã đi rồi.”

“Tôi biết hẳn ta đã đi.” Anh nói dứt khoát.

Đôi mắt cô nhúu lại. “Làm thế nào mà anh có thể -”

Nhưng Blake không đang lắng nghe. Anh đẩy cô lùi vào trong nhà một cách không khách sáo, chảy nhỏ những giọt mưa trên sàn gỗ xinh đẹp và bóng loáng.

“Đóng cửa lại!” anh ra lệnh, chiếu cái nhìn miễn cưỡng lên bộ lễ phục thiếu vải của cô. Nó đập thẳng vào lý trí của anh. Có phải cô muốn dùng sức quyền rũ để giết chết anh hay không? “Em hy vọng mình bị đóng băng cho đến chết phải không? Chỉ cần đóng cửa lại, Josephine! Ngay bây giờ!”

Cô ngoan ngoãn vâng lời anh. Có điều gì đó trong ngữ điệu của anh không thể lờ đi được. Nếu, chỉ nếu biết trước mình sẽ rơi vào hoàn cảnh oái ăm này, cô chắc chắn sẽ nghe lời anh vào buổi gặp mặt cuối cùng ấy và rồi cô sẽ không bao giờ mắc kẹt trong tình huống thê lương như hiện tại.

Cô nhìn chăm chăm anh. Người ta thường nói thời gian sẽ chữa lành tất cả, nhưng thời gian không luôn thay đổi theo cái cách mà một người nào đó khiến bạn cảm thấy như vậy. Cô chưa từng gặp anh trong suốt một năm qua, nhưng tính cách quyết đoán trong anh không bao giờ suy xuyến có khi nó còn mãnh liệt hơn trước. Như vẻ ngoài của anh, đôi mắt xanh da trời sống động như bầu trời mùa hè và cơ thể cứng cáp, không một chút mỡ thừa vẫn đẹp dữ dội vốn đã từng như thế.

Lucky Kim, cô luôn nhắc nhở bản thân phải nhớ người đàn ông này đã có vị hôn thê.

“Anh đang làm gì ở đây” cô thì thầm. “Và làm cái quái nào mà anh biết Luke đã đi, trong khi tôi vừa mới phát hiện?”

Anh nở nụ cười nhạo báng, hoài nghi, nó khiến cô đông cứng lại. “Bởi vì hẳn ta gọi cho tôi từ sân bay.”

“Sân bay?” cô lặp lại một cách ngốc nghếch. “Anh ấy sẽ đi đâu?”

“Hắn ta không nói.”

“Tôi không hiểu.” cô thở, và nghe anh thầm chữ thề bên dưới hơi thở của anh.

“Tôi nghĩ em sắp để...” anh nghiêng lại. “Hắn ta đi với một người nào đó gọi là Sadie.” Đôi mắt xanh da trời nhìn cô dò hỏi. “Quen cô ta không?”

Josephine gật đầu. “Vâng, tôi biết cô ấy.” giọng cô đều đều. Anh quen với bạn cô - Sadie từ lúc nào sao cô không biết? Quả thật anh ấy chẳng bao giờ giới thiệu bất kì ai với cô cho nên cô không cách nào đoán được.

Nhưng bất chấp thực tế Luke đã bỏ đi, hiện chỉ duy nhất một câu hỏi nảy lên trong tâm trí cô.

“Chỉ là, tại sao anh ở đây, Blake?”

3. Chương 3

Blake nhún vai. “Tôi đoán tôi đến giải quyết hậu quả.”

Vẫn cảm thấy như thể cô đang mắc kẹt giữa cơn ác mộng. Josephine nhìn chòng chọc anh với vẻ khó hiểu. “Sự đồng tình này có ý nghĩa gì?”

Đôi mắt anh hướng về phía cô, chú ý đến xương đòn mảnh khảnh của cô và cái cách xương hông nhô ra được che chở bởi chiếc váy.

Như một người mẫu, cô luôn luôn giữ dáng dấp mảnh khảnh, thon thon, nhưng giờ đây chỉ cần một làn gió nhẹ cũng có thể cuốn cô bay xa hàng trăm dặm. Cuộc hôn nhân giữa cô và thằng em họ của anh đã biến cô thành cái bóng ma của chính bản thân mình.

“Làm thế nào mà hắn ta có đủ khả năng xoay sở được như vậy?” anh gắng hỏi.

Josephine nhìn ngây ra, bởi vì những từ vừa nói thật khó hiểu. Thiết nghĩ nó chẳng ăn nhập đến hoàn cảnh hiện tại. “Gì cơ?”

“Tôi nghĩ sẽ dễ dàng hơn nếu em chịu xem qua tài chính của mình.” Anh nghiêng răng.

Tất cả những gì cô thấy là đôi mắt xanh da trời như muốn thiêu đốt cô. “Tài chính?” cô lặp lại.

Mặc dù dựa theo linh cảm nhưng Blake hiểu rõ thằng em họ vừa đủ để ngờ rằng hắn ta có thể đã lấy nhiều hơn là quần áo. “Em nên kiểm tra. Chẳng mất mát gì đâu?” anh lạnh lẽ nói. “Ngẫm nghĩ liệu Luke có tài trợ cho chuyến du lịch bằng chính thành quả từ công sức lao động của hắn hay không?”

Ý thức hoang mang, sợ hãi mà cô cảm thấy làm cho máu cô như đóng băng, và tuy cô lắc đầu phủ nhận song cô không thể dừng bản thân cô nghĩ ngờ về điều tồi tệ nhất có thể xảy ra. Luke sẽ không lấy tiền của cô chứ? Đã đủ tệ khi anh bỏ đi cùng với người bạn của cô - chắc là nó không tệ hơn điều đó được nữa?

Cảm thấy đôi mắt của Blake dõi theo, cô đi đến bàn làm việc tìm số điện thoại ngân hàng. Cô nhấc điện thoại lên và bấm số. Khi có người trả lời cô nói run rẩy. “Vui lòng cho tôi biết số dư tài khoản hiện tại và hãy kiểm tra luôn sổ tiết kiệm của tôi?”

Nhân viên ngân hàng thông báo tổng số tiền đã được rút ra, cô điếng người khi nghe thông tin đó, những ngón tay cô cứ thế run lên lúc cô quay người lại bắt gặp đôi mắt sắc bén của anh.

“Cả hai tài khoản đều trống rỗng” cô nói với âm giọng chết chóc. “Anh ấy thực sự đã lấy tất cả.”

Miệng anh mím chặt, hối tiếc cho một con kiến chằm chỉ để rồi mất tất cả cho thằng em họ xinh trai, nóng nảy của anh. “Có vẻ như Luke quý báu của em chẳng khác hơn một tên trộm vặt.”

Cơn hoảng loạn tăng cao đã nhanh chóng biến thành cơn đại hồng thủy. “Ôi trời ơi.” Cô thở ra. “Anh ấy không thể làm điều đó.”

“Trời, làm như thể nó quan tâm đến suy nghĩ mọi người” một tiếng thở dài thất vọng. “Tôi đã bảo với em, em thật là khờ vì cười hân ta, Josephine! Cả đời tôi hiểu rõ về hân - Tôi biết hân sẽ trông giống cái loại gì. Em nên nghe lời tôi.”

Đúng vậy, cô nên nghe lời anh, nhưng làm thế nào cô có thể, khi nhận thức của cô về anh đã bị vậy bản, thành kiến từ đêm cô trải qua cùng anh và nằm trong vòng tay mạnh mẽ của anh. Thực tế phũ phàng là anh không muốn cô sau đó.

“Liệu nó có khiến anh cảm thấy tốt hơn không khi tôi cũng bảo anh giống như vậy?” cô hỏi. Sự phẫn nộ được nghe ra trong từng từ cô nói.

Anh lắc đầu. “Em phải thông báo cho cảnh sát.”

“Cảnh sát?” đó là điều không tưởng tượng nổi, chắc rồi, báo cáo chuyện chồng cô với cảnh sát?

“Dĩ nhiên em sẽ gọi” anh nói thiếu kiên nhẫn. “Luke quý báu của em không có quyền bòn rút em đến khánh kiệt. Tôi cho là tất cả số tiền đó là do em kiếm phải không?”

Tất nhiên là do cô kiếm ra. Nghiệp “diễn xuất” của Luke đã bốc hơi trong suốt thời gian hai người lấy nhau. Họ sống bằng số tài sản mà cô đã kiếm nhờ vào nghề người mẫu. Cô phải tự trả chi phí tại trường theo chuyên ngành kinh doanh. Tất cả đều phục vụ cho mục đích tương lai và thật tệ cô đã dùng một chút ít trong số tài sản nhỏ cô cố gắng kiếm được.

“Đúng vậy.” cô nói đều đều. “Nó là tiền của tôi.”

“Chà chà, ngạc nhiên, ngạc nhiên thay.” Anh nói thầm.

Những giọt nước mắt chảy dài xuống hai gò má, một hương vị mặn mặn chảy trên miệng cô. Cô ngược nhìn lên người đàn ông không hề nao núng đang đứng trước cô. “Oh, Blake.” Cô thì thầm, mặc dù cô còn hận anh nhưng hiện tại anh chính là cái phao duy nhất cô có thể bám vào “Tôi sẽ làm cái quỷ gì khi không có tiền?”

4. Chương 4

“Em có thể trở lại sàn diễn.” Blake nói thầm.

Nhưng Josephine lắc đầu. Những ngày đó cô trông như gia súc được treo lên để người mua đánh giá chọn lựa. Bị xem xét từng phần trên cơ thể chẳng hạn như cặp chân dài hay bộ ngực căng tròn, v...v. Cảm giác ấy thật khó chịu, thời đó đã qua lâu rồi. “Tôi đã bỏ nghề.”

Đôi mắt Blake lấp lánh. “Em có thể làm việc cho tôi.”

“Anh?” một cách không tin được, Josephine nhìn chằm chằm vào một điểm trên mặt anh. “Anh sẽ cho tôi một công việc? Có như thế thôi? ”

“Ồ, không, không chỉ như thế. Tôi từng nghe em nói sẽ tiếp tục chương trình học phải không? Em đang lập kế hoạch để bước vào thế giới kinh doanh?”

Cô không chắc đó có phải là lời sỉ nhục cô nghe loáng thoáng trong giọng anh hay không, nhưng giờ là thời điểm khó khăn để soi mói vào thái độ đó. “Nhưng tôi hầu như không biết gì về các dự án đầu tư.”

Giờ đây đôi mắt xanh da trời ánh lên tia nhìn yếu ớt. “Ồ, vậy em có nhớ anh đã làm gì để sống không, Josephine?” anh hỏi dịu dàng.

Cô nhớ hầu hết mọi thứ về anh, giống như con tàu quay ngược lại cuộc hành trình, cái mà cô không hề muốn nhắc lại. “Như tôi đã nói, nó không phải công việc quen thuộc với tôi.”

“À, sẽ không quá khó để bắt đầu từ bây giờ.” Anh nói lè nhè. “Và em thì rất thông minh không phải sao?”

Má cô ửng đỏ, cô tự hỏi bất kể có hay không anh ngụ ý chỉ đến những gì anh dạy cô trên giường, nhưng cô đẩy ngay lối suy nghĩ đó ra khỏi đầu. “Tại sao?” cô thì thầm. “Tại sao anh giúp tôi?”

Miệng anh cong lên. Có phải cô nghĩ rằng chỉ cần ngược nhìn anh bằng đôi mắt xanh lá to tròn thì cô có thể dụ hoặc anh như đã từng làm trước đây, và khiến anh hành động trái với bản chất anh? Vì trước khi gặp Josephine, anh chưa từng trải qua tình một đêm nào trong cuộc đời anh. Chưa bao giờ.

“Ôi, làm ơn đừng tăng bốc bản thân em quá! Đừng nghĩ tôi vì hoàn cảnh tuyệt vọng của em mà tôi động lòng.” Anh nói khế. “Em đã tự đặt bản thân em vào hoàn cảnh này, và lương tâm tôi mách bảo muốn giúp em thoát ra khỏi nó, nhưng -”

“Nhưng?”

“Luke có thể là một gã rỗng rỗng vô giá trị.” Cô dăm chiêu. “Nhưng thực tế là những điều xảy ra với anh ta đều liên quan tới tôi - và cách cư xử của anh ta để lại dư vị đắng nghét trong miệng tôi.”

“Vài vụ scandal sẽ không ảnh hưởng gì đến danh tiếng của em đâu. Tôi cam đoan.”

Anh trao nụ cười mát mẻ. “Ồi, tôi chẳng lo em sẽ để tâm về điều đó. Danh tiếng của tôi chứng minh cho chính điều ấy - một hai sự tan vỡ hôn nhân cũng chẳng ảnh hưởng nhiều. Không, tôi đề nghị một công việc cho em. Và đó là tất cả. Tôi cho em một công việc, cho đến khi em quyết định xem em muốn làm gì.”

Cô quan sát anh thận trọng. “Công việc đó là gì?”

Anh nhướn lông mày cong thanh lịch. “Sao, làm những gì em làm tốt nhất, tất nhiên - để làm hình tượng đại diện.”

Một số phụ nữ lấy đó như một lời khen, nhưng không phải đối với Josephine. Đàn ông luôn đánh giá cao khuôn mặt, và chẳng thêm thấu hiểu cảm xúc bên dưới bộ mặt xinh đẹp của cô. Thỉnh thoảng cô tự hỏi nếu tất cả những gì cô có chỉ là vẻ đẹp hơi hợt, không có bất kỳ gì ẩn bên dưới lớp mặt nạ tinh túy ấy. “Hình tượng như thế nào?”

Mắt anh nheo lại. Có phải cô nghĩ anh sẽ yêu cầu cô dâng hiến niềm khoái cảm, thú nhục dục để làm hài lòng anh? Đề cô xuống trong phòng làm việc của anh, bán khóa thân, có thể? Anh cảm thấy luồng dục vọng từ đâu ào tới.

“Nhân viên tiếp tân của tôi, Sallie, đang nghỉ thai sản và tôi cần người thay thế. Một người ngồi phía sau bàn làm việc trả lời điện thoại và mỉm cười với tất cả khách hàng. Đây là công việc em có thể làm khá tốt đấy. Hãy suy nghĩ xem em có thể giải quyết nó, Josephine?”

Nhân viên tiếp tân! Không chính xác những gì cô đã tưởng tượng. Thật may không giao cho cô những công việc chuyên môn; ví dụ chiến lược quản lý hoặc thảo ra những kế hoạch đầu tư lâu dài. Blake Devlin đã điều hành công ty rất thành công - và sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội để phát triển xa hơn nữa, tuy nhiên anh lại trao cho cô những quyền hạn công việc mà ngay cả bản thân cô còn không dám chắc.

“Nhưng công việc làm ăn của anh đều tập trung ở London.” Cô ngập ngừng nói. “Và nó cách quá xa.” Cô sẽ không nghĩ rằng cô có thể tiếp tục ở lại đây, chắc chắn không, khi Luke vẫn đang ám ảnh ngôi nhà và muốn chế giễu về cuộc hôn nhân của họ. “Vậy tôi sẽ ở đâu?”

“Tại sao em không đến ở cùng với tôi?” anh nhún đôi vai rộng lớn, tìm đập lỗ nhíp cảnh báo anh nên có sự giải thích rõ ràng hơn. “Tôi có một căn hộ lớn - có rất nhiều phòng.”

Bao tử cô quặn lại. Nếu được cô muốn thông báo cho cả thế giới nghe những điều anh vừa nói. “Tôi có thể sống chung với một trong những người bạn của tôi -” giọng cô yếu dần. Hầu hết bạn bè cô đều lập gia đình và có cuộc sống sung túc - có thể cô chỉ cần một khoảng nhỏ trên bậc thềm nhà họ là đủ, giống y chang cô bé lọ lem trong truyện cổ tích mặc kệ Blake sống ngay giữa lòng trung tâm London, chỉ một đoạn nhỏ từ đây đến văn phòng anh.

Tưởng tượng cả hai cùng sống dưới một mái nhà cũng khiến tim cô thích thú đập như điên. Một thứ cảm xúc không đúng đắn len lỏi từng ngõ ngách trong tâm hồn. “Tôi không chắc” cô lưỡng lự.

Nụ cười mát mẻ của anh trêu ngươi cô. “Em nghĩ anh đang đề nghị chia sẻ nửa giường với em? Đó là những gì em đang lo phải không?”

Má cô ửng hồng khi tâm trí cô gợi lên niềm khoái lạc. “Tất nhiên tôi không. Còn Kim thì sao?” cô hỏi, buộc bản thân nói ra cái tên đó mà không một chút run rẩy. “Cô ấy sẽ không cho phép người phụ nữ khác sống trong căn hộ của anh?”

“Những gì tôi làm chẳng liên quan đến Kim.”

Cô nhìn anh chăm chăm. “Ý anh là gì?”

“Không còn nữa.” Chẳng có một tí cảm xúc trong giọng nói cũng như biểu hiện của anh.

“Em thấy đấy, Kim và anh không còn đính hôn nữa.”

5. Chương 5

Josephine nhìn Blake hoài nghi. “Anh và Kim đã hủy hôn ước?”

Anh mím chặt môi. “Đó là những gì anh muốn nói.”

“Nhưng tại sao?”

Blake nhìn cô chăm chăm, anh nghĩ cô nên quan tâm đến mớ lộn xộn của đời cô trước khi lo về chuyện của anh. “Anh không nghĩ nó có liên quan đến em? Tại sao em không thu xếp hành lý ngay bây giờ, và chúng ta sẽ thẳng đến London?”

Vẫn choáng váng trước tốc độ thay đổi đang xảy ra với cô, Josephine quăng quần áo vào trong vali, để Blake một mình ở phòng khách.

“Em có thể rao bán nơi này” cô đề nghị, một khi cô thu xếp xong. “Đó là cách em có thể trang trải mọi thứ.” Và ít nhất cô sẽ có một khoản tài chính đáng kể, cộng thêm tiền lương anh sẽ trả cho cô.

Anh gật đầu. “Chúng ta đi thôi?”

Anh xách hành lý dùm cô trong khi cô khóa cửa và an tọa trên ghế trong chiếc xe hơi sang trọng của anh. Anh bắn cho cô một cái nhìn chớp nhoáng rồi vặn chìa khóa, buộc mắt anh ngược lên mặt đường ngay lập tức, hai bàn tay nắm chặt vô lăng.

Anh đã thuyết phục cô thay chiếc váy mát mẻ đó bằng chiếc quần jean, áo thun kín cổ. Làm sao anh tự cho phép bản thân anh quên cái cách cô hạ đo ván anh như thế nào - với cặp chân dài, thon thả một khi nó háo hức quặp lấy cơ thể anh.

Lắc đầu anh tự nhủ bản thân mình hãy quên đi.

Josephine cố gắng chớp mắt trong cuộc hành trình đến London, nhưng không có gì có thể dừng những suy nghĩ xoay vòng trong đầu cô. Luke đánh cắp tiền và bỏ đi cùng với bạn thân cô. Cứ như giáng một cái tát cuối cùng vào mặt cô.

“Anh có thể lần theo hần ta, em biết đấy.” Blake nói một cách cẩn trọng.

Cô mở mắt ra và quay sang nhìn vào một cái bóng bên cạnh. “Như thế nào?”

“Có rất nhiều cách.”

Mọi thứ sẽ dễ dàng thôi nếu anh đủ giàu có. “Em không biết.” Cô có thể chịu đựng khi gặp lại Luke hay không? Họ sẽ nói gì với nhau?

Blake nhìn gánh nặng đè trên vai cô, thầm tự hỏi điều gì đã xảy ra cho cuộc sống cô. Luke để lại một vết thương lòng khó phai? Và tại cái quý gì cô lại cho phép hần ta làm thế?

“Có thể em đang hy vọng hẳn hồi tâm chuyển ý quay trở về bên cạnh em?” anh đay nghiến. Anh không đợi cô trả lời, phía xa xa một căn hộ đồ sộ nguy nga đã ở ngay trước mặt họ. “Chúng ta đến nơi rồi.” anh nói dịu dàng.

Một khi bước vào bên trong ngôi nhà sang trọng này, một thực tế mà Josephine vừa mới nhận ra cô đang ở đâu và ở với ai. Chẳng phải chính cô đã lỡ đi sự cảnh báo rồi tự đồng ý sống gần gũi với người đàn ông đã làm tình nguyên đêm với cô và sau đó bỏ rơi cô mà không thèm nhìn lại?

Cô nhìn xung quanh, mong mỗi giấc ngủ sẽ giải thoát cô khỏi tình trạng hiện giờ. “Tôi sẽ ngủ ở đâu?”

Miệng anh cứng lại, càng tránh xa cô bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Tuy nhiên sự công kích mạnh mẽ từ phía bộ ngực cô nhắc anh một cảm xúc rất thực, rất khao khát, cái vật nam tính dần chuyển mình.

“Anh sẽ chỉ cho em.” Anh ra hiệu cô đi theo anh vào phòng ngủ dành cho khách, nơi có một cái giường to chiếm gần hết diện tích trong phòng. Khi anh đặt va li xuống, anh tự hỏi cô sẽ mặc gì ngủ trong trong những ngày này.

Josephine nhìn xung quanh để tránh ánh nhìn đắm đuối trong mắt anh. “Nó thật đáng yêu. Cảm ơn anh.”

“Ngay bây giờ em có muốn lên giường?” anh hỏi mượt mà.

6. Chương 6

Josephine nhìn băng qua giường đến chỗ Blake đang đứng, bắt được ánh nhìn rực lửa của anh, hình dung một chuyến phiêu lưu tình ái hay tốt hơn nên quay trở lại hiện thực cứ xoay vòng trong tâm trí cô. “Giường?” cô nén giọng, cảm thấy nhịp tim đập thình thịch.

Anh tức giận tự hỏi cô có thật thấy phiền phức về lời nói khiếm nhã và dễ dàng bị nó kích tình hay không? Cô sẽ bị khuấy động với bất kì gã đàn ông nào cợt nhã như thế? Cô sẽ chống cự anh nếu anh kéo cô vào vòng tay và bắt đầu làm tình với cô ngay tại đây?

“Đúng, giường.” anh nhại theo, ngay khi anh tiến ra cửa. “Đã trễ rồi, và anh cũng mệt. Ngủ ngon, Josephine - Gặp em vào buổi sáng.”

Anh nhẹ nhàng đóng cửa.

Sau một đêm thao thức, Josephine thức dậy sớm vào sáng hôm sau, cô mặc chiếc áo thun dài tay và chiếc váy tím xanh mượt mà với tâm trạng nhẹ nhõm mặc dù cô hiện tại rơi vào hoàn cảnh không nên có trạng thái trên.

Cô suy xét những ảnh hưởng của Luke đối với cô nặng nề như thế nào. Luke luôn khẳng khái chọn áo quần cho cô - những bộ mà anh ấy thích thường được thiết kế đặc biệt để phô ra những đường cong quyến rũ trên cơ thể cô. Trước đây cô thật ngốc, tại sao cô lại để anh đọc đoán với cô nhiều như vậy?

Có thể cô muốn tạo một mối quan hệ tốt đẹp giữa cả hai. Hoặc bởi cô muốn một đám cưới theo mong muốn của cha mẹ. Đồng quần áo hở hang dường như là một cái giá khá nhỏ để đổi lấy cuộc hôn nhân yên ổn giữa hai người. Thứ mà không bao giờ đã xảy ra.

Cô bước vào phòng. Blake đã ở đó, anh lặng yên trong chốc lát khi bắt được ánh nhìn đầu tiên của cô.

Một Josephine anh chưa từng nhìn thấy trước đây. Cô mặc một cái váy suông dài tới đầu gối được phủ sọc lớp tím và xanh lá cây, cộng với chiếc áo thun dài tay màu xanh lá. Chúng thật hoàn hảo đi kèm màu mắt của cô. Tóc cô buổi gọn ra sau khoe cái cổ nhỏ, nhưng rực rỡ nhất là đôi bông tai vòng kiềng kiêu diễm kia. Cô trông ngọt ngào, tươi tắn - sững sốt - cực kỳ sâu sắc.

“Còn mắt kính.” Anh gợi ý.

Thật khó khó tập trung khi nhìn thấy Blake trong bộ âu phục mà trước đây cô chưa thấy bao giờ. Anh thật cao sang trong lớp âu phục này, nó tạo cảm giác đôi chân anh trông dài vô tận. “Đàn ông không bao giờ bỏ qua cho các cô gái đeo kính.” là suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu cô trước khi bắt gặp những câu hỏi không lời trong mắt anh.

“Anh không thích chúng phải không?” cô hỏi.

“Anh không nói thế.” anh đáp lại cứng nhắc. “Anh chỉ không biết em sẽ mặc giống vậy. Đó là tất cả suy nghĩ của anh”

“Em thích kính gọng nhưng Luke thích em đeo kính sát tròng hơn, nó trái hoàn toàn sở thích của em.”

Kết hợp những gì cô đang mặc thì mắt kính khiến cô trông cao ngạo, học giả làm sao. Anh nghĩ thật xa lạ khi so với người phụ nữ đầy đam mê đã từng nằm bên dưới anh. Blake dần lòng lại. Nhưng công nhận rằng không phải là không có chút thu hút từ dáng vẻ đó.

“Cà phê trong ấm, còn bánh xốp nướng trong khay.” Anh nhắc

“Cảm ơn”

Cô buộc bản thân ăn một chút, nhưng chẳng dễ với cặp chân dài Blake đang duỗi thẳng bên dưới dưới cái bàn, nó đụng nhẹ vào chân cô.

Cô tự hỏi loại tiếp tân gì cô sẽ làm trong công ty anh. Tuy nhiên cô đợi cho đến khi họ vào xe trước khi hỏi anh. “Anh chính xác đã kể gì với nhân viên về em?”

Anh nhún vai “Chỉ là một người bạn cũ.”

“Bạn ư?” nhưng hành động của anh khiến cô cảm thấy không giống như vậy. “Anh có nói em bị bỏ rơi và bị lừa bởi chồng cũ không?”

Anh lắc đầu kiên nhẫn “Nên tránh rủi ro nghe như em là một kẻ đáng thương? Hoặc đó là cách em có thể tự nhìn nhận bản thân em như thế nào?”

“Có thể trước đây em đã tự cho phép mình giống thế.” Cô chậm rãi nói. “Nhưng giờ sẽ không còn nữa.”

“Tuyệt” Anh nói thầm, đồng thời anh cũng cố gắng giữ mắt anh trên mặt đường. Chân cô khép và nghiêng nhẹ về phía cửa xe, anh đánh giá cô có cặp chân đẹp nhất mà anh từng biết ở phụ nữ.

“Em hoàn toàn có khả năng quay lại nghề người mẫu, em biết đấy, nếu em thực sự muốn.” anh đưa ra nhận xét. Quay về một thế giới đầy cái đẹp. Sau một khoảng lặng yên “Em có quyết định trở lại nghề không nếu Luke yêu cầu em?”

Josephine lắc đầu. Cô quá bận để không nhận thấy sự tính toán trong cách phản đối của Luke về công việc của cô với lý do cô đã dành quá nhiều thời gian cho công việc thay vì cho Luke. Lúc đầu, việc nghỉ làm có vẻ là ý tưởng hay để hàn gắn cả hai - chỉ bấy giờ tự bản thân cô bắt đầu chợt nhận ra những đòi hỏi của Luke lúc đó được thúc đẩy bởi sự ghen tuông mù quáng về một thực tế không thể chối bỏ rằng nghề nghiệp của cô đang làm lu mờ anh ta.

“Không hẳn.” cô thở dài, tự hỏi làm thế nào mà cô mù quáng đến mức không thấy được điều ấy.

Cô đã không đề cập bất cứ gì mà Blake hỏi về những thứ Luke đã làm, câu trả lời mập mờ cũng có thể đồng nghĩa với việc cô vẫn còn yêu hắn ta. Nếu cô vẫn yêu, vậy tại sao cô gọi hắn là chồng “cũ”.

“Josephine, em có còn yêu Luke không?” anh nói lẽ nhè lúc xe lướt vào bãi đậu.

7. Chương 7

Đó là câu hỏi đánh thức những hồi ức buồn. Josephine ghi nhận cái nhìn đánh thép trong mắt anh. Giờ cô cảm thấy gì về Luke? “Em không biết.” cô nhỏ giọng

Cơn ghen tuông bất ngờ ập tới mà không có sự báo trước. “Thôi nào Josephine, em có thể làm tốt hơn thế.”

Cô nhún vai. Có thể. “Anh đã tiên liệu về cuộc hôn nhân tồi tệ này - sự thật vẫn là chồng em bỗng nhiên rời bỏ em.”

“Đó không phải là câu trả lời cho câu hỏi của anh. Một người phụ nữ vẫn yêu sâu sắc một người đàn ông, thậm chí nếu người đó đối xử tệ với cô ta.”

Anh đã quên mất việc giữ hình tượng cũng như cách cư xử sắc đá trước cô. Cảm xúc dâng trào, cô cố hết sức nở một nụ cười “Em mừng là em vẫn có chút tự hào về điều đó, Blake. Em không bao giờ thực sự là kẻ ưa thích bị người khác đối xử tàn bạo, ghẻ lạnh. Ôi trời, không phải chúng ta nên đi ngay sao?” cô nhìn ra ngoài bãi đậu và nói.

Anh đã chú ý thấy cô gần như lẩn tránh trả lời cho câu hỏi của anh. “Chắc rồi.”

Anh để ý cái cách cô bước lên cầu thang ngay phía trước mặt mình và buộc bản thân anh nén lại tiếng rên. Chiếc váy cô mặc có thể kín đáo, đúng như vậy nhưng nó nhất định không cách gì có thể che kín những đường cong quyến rũ nơi hông cô.

Anh theo cô đến bàn tiếp tân. Mong muốn làm giảm bớt cơn nhức nhối khuấy động anh vừa cảm thấy. Anh thông báo ngay “Đây là Sallie.”, mỉm cười với thai phụ tóc vàng rực ngay tại bàn. “Sallie, đây là Josephine. Người sẵn lòng tạm thời lấp chỗ trống này trong khi cô nghỉ.”, anh quay sang nhìn vào Josephine “Sallie sẽ giới thiệu công việc với em.”

“Okay Blake, dĩ nhiên rồi.” Sallie nói

Thoáng mỉm cười “Anh sẽ gặp em sau, Josephine.” Anh dịu dàng nói.

Sau đó anh quay đi. Cô nhìn theo lưng anh đến khi khuất bóng. Giờ chỉ còn tùy thuộc vào những biểu hiện của cô không chỉ cho Blake mà còn cho những nhân viên khác trong công ty, khẳng định với mọi người cô không phải là một con búp bê xum xoe đầu rỗng tuếch. Cô có thực lực và cô sẽ hoàn thành tốt mọi công việc.

Sallie ra dấu về phía cái ghế “Vậy cô có kiến thức về đầu tư kinh doanh không?”

Josephine lắc đầu “Không gì cả! Nhưng tôi sẵn sàng để học.”

“Cô sẽ cần đấy.” Sallie mỉm cười.

Đã lâu lắm kể từ khi cô nhận một công việc toàn thời gian. Trước đây cô chẳng có chút kiến thức làm việc văn phòng vì vậy cho tới cuối buổi trưa toàn thân rã rời, chân tê hết cả.

Gần đến giờ tan sở, cô cũng bắt đầu quen việc, nhuần nhuyễn cách dùng hệ thống điện thoại phức tạp của toàn công ty và nắm vững luôn hệ thống máy tính nội bộ.

Cô cũng bắt đầu phát hiện ra quyền hành của Blake rộng lớn như thế nào, anh đã làm việc chăm chỉ ra sao... và nhìn ra sự khác biệt giữa anh và người em họ Luke.

“Vậy cô là bạn của Blake sao?” Sallie dò hỏi. “Không bạn gái hay một gì đó giống thế.”

Josephine lắc đầu. Một đêm đam mê nóng bỏng đã không xếp bản thân cô vào loại đó. “Không. Tại sao?”

“Ồ, không có gì đâu. Anh ấy, Blake đó mà đã không hẹn hò với bất kì ai kể từ khi chia tay với Kim, cô biết vụ đó không?” Sallie tâm sự. “Tất cả chúng tôi đều đoán anh ấy vẫn còn yêu Kim, muốn quay trở lại với cô ấy vào một ngày nào đó không xa.”

“Oh” thật ngốc nghếch; Josephine cảm thấy đau nhói trong tim, cộng với một chút thất vọng. Vậy có thể Kim không hoàn toàn là bóng ma của quá khứ như cô đã nghĩ.

Nhưng lời vừa nói của Sallie đã ít nhiều củng cố một thực tế là bất kì hy vọng sai lầm nào về người đàn ông đã khinh thường cô, làm bề mặt cô thì hoàn toàn lãng phí thời gian.

Thời điểm tồi tệ hơn khi đến giờ tan tầm, bóng phủ xuống bàn chỉ vừa lúc cô đang vận cây son môi. Josephine nhẹ chớp mắt và ngược lên nhìn vào đôi mắt xanh nhợt nhạt của anh.

Cái nhìn của anh trông xa cách, kỳ lạ tại sao cô lại nghĩ nó nên ngược lại chứ. Chẳng phải anh xem cô như kẻ hờ, người tiện dụng, một người anh ngập ngừng trao cho bất kì đặc ân.

Josephine tự hiểu mình chẳng bao giờ gây ảnh hưởng lớn đến anh, tuy nhiên cô sẽ phải có được sự tôn trọng từ phía anh. Chết tiệt, vấn đề là bằng cách nào?

8. Chương 8

Cuối tuần là ngày tồi tệ nhất, theo nhận định của Blake. Ít nhất những ngày trong tuần, hầu hết ban ngày là ở văn phòng và dành buổi tối cho sinh hoạt cá nhân. Riêng ngày thứ bảy đầu tiên cả hai sống cùng nhau dưới một mái nhà khiến anh cảm giác giống như con hổ bị nhốt trong lồng không có nơi nào để đi.

(*ngụ ý chỉ tù túng, ép buộc*)

Anh gần như đâm sầm vào cô ngay bên ngoài phòng tắm, huyết áp anh bắn vọt lên tận trần nhà. Chẳng kính, chẳng nội y, anh giận dữ nghĩ. Tứ chi thon dài nhợt nhạt sáng lấp lánh nhờ giọt nước đọng lại, và tóc cô rũ xuống như thác đổ luồn qua vai dính sát vào bầu ngực cô thật khiêu gợi.

“Em không thể không mặc quần áo mà ngang nhiên lang thang khắp nhà?” anh gầm gừ.

“Em sắp thực hiện chính xác điều đó nếu như anh không chặn em.” Cô vận lại, nhưng hai má nóng bừng. Cô không bỏ qua đôi mắt anh dần đục ngầu, cũng không bỏ sót cái nhìn đói khát lướt nhanh trên mặt anh. “Nếu anh không có ý để cho em qua.”

“Hài lòng làm sao!” anh nói mỉa mai, nhưng thậm chí khi anh ép mình vào tường nhường đường cô đi, anh vẫn cảm thấy hơi người ấm nóng tỏa ra từ cơ thể cô trong chiếc khăn tắm.

“Cảm ơn” cô nói, sự gần gũi ngắn ngủi cũng đủ đánh thức bản tính phụ nữ nơi cô, đồng thời phát hiện rõ bản chất đàn ông nơi anh, những đường nét mạnh mẽ, và cơ bắp cuộn cuộn của đùi anh hằn lên qua chiếc quần jean anh đang mặc.

Đôi tay run rẩy đóng cửa phòng ngủ đang cố che giấu cảm giác nhói nhói ở ngực cô. Cuối cùng thừa nhận anh không hề miễn nhiễm đối với cô - cũng như không phải cô đối với anh. Trong sâu thẳm cô nghĩ anh ghét để bản thân bị tác động bởi một người phụ nữ mà anh xem thường rất nhiều.

Anh đang tận hưởng vị đậm đà của ly cà phê trong phòng khách, ngược lên khi cô bước vào phòng, tự hỏi cô lấy đâu ra cái tài luôn khiến anh muốn kéo lê cô đến giường nhiều như thế. Anh đấu tranh gạt bỏ những ý nghĩ vẩn vơ giống mọi khi, và cố tập trung vào cô với một nụ cười dịu dàng.

“Tuần đầu tiên em làm việc như thế nào?”

Cô nheo mắt nghi ngờ. Sắp có một lời chỉ trích đang nhắm vào cô ư? “Em rất thích.”

“Mặc dù không thoải mái so với nghề người mẫu, phải không?”

“Không. Nhưng nó đáng trân trọng hơn khi người ta đánh giá năng lực làm việc của em, chứ không phải soi xét em trông ra sao, hình dáng em như thế nào.”

Anh cau mày bất ngờ. Anh đã không bao giờ nghĩ theo cách đó. “Nhưng lương bổng không tốt bằng.”

“Tiền bạc không phải là mọi thứ.” cô phản bác vì lòng kiêu hãnh đang bị thách thức. Và cô sẽ cho anh thấy cô làm việc chăm chỉ ra sao! “Er, Blake?”

“Chuyện gì Josephine?”

Ước chi anh không thường tiếp nhận mọi chuyện bằng tông điệu chua chát khủng khiếp đến vậy!

“Em... er” cô nhận ra cái nhìn dò hỏi lạnh băng từ anh. “Em có một kế hoạch đầu tư cho anh. Uhm, đại loại như vậy.”

Tâm trí anh rong đuổi theo chuyến phiêu lưu tình ái. Anh có thể nghĩ ra một vài dự định mà anh không có ý kiến gì khi cô là một trong số chúng. “Thật sao? Về cái gì?”

“Việc giữa anh và em.”

Anh trao cô cái nhìn lơ lửng thích thú đang cố che giấu. “Thật khó có thể đợi chờ” anh thì thầm.

“Anh nhớ Giuseppe Rossi không?” cô thốt lên, nhìn vào nụ cười dễ ghét của anh.

Anh cau mày tìm kiếm mảnh ký ức của mình. “Gã hóa học trẻ tuổi người Ý nghiên cứu các hợp chất hóa học?”

“Chính xác. Anh ấy đã gọi đến văn phòng vài lần.”

“Và em đã trò chuyện với hắn ta?” miệng anh cong lên. Anh có thể tưởng tượng - gã người Ý ấy trông giống những tên bóng bẩy trong phim ảnh nhiều hơn là một gã cầm một ống thí nghiệm trong tay.

“Đúng.” Cô hít sâu vào. “Blake. Anh ấy nói anh không chịu gặp anh ấy -”

“Bởi điều đó chẳng cần thiết.” Anh nôn nóng xen vào, ngay lập tức hiểu ra cuộc thảo luận này sẽ dẫn đến đâu. “Anh không có dự định bảo lãnh cho những nghiên cứu của hắn, Josephine - vậy nếu đó là những gì em sắp hỏi anh, sau đó em nên giữ sức thì tốt hơn.”

“Nhưng anh ta có tài!” cô tranh luận, lơ đi tia nhìn cảnh cáo trong mắt anh.

“Thuốc diệt cỏ hữu cơ mà anh ta đang thử nghiệm nghe như một cuộc cách mạng lớn!”

“Oh, chỉ một tuần làm việc và em đã trở thành một chuyên gia rồi cơ đấy!”

“Xin đừng tỏ thái độ bề trên đối với em, Blake”

“Anh đang cố bảo em nó như thế nào, Josephine - và nó không chỉ là loại kế hoạch anh muốn bản thân mình dính líu vào”

“Ý kiến của em sẽ không được tính đến?”

“Tại sao nó nên như vậy?” anh ngạo mạn hỏi

“Sẽ có sự khác biệt không khi em có tấm bằng kinh doanh?”

Anh thấy ấn tượng trước sự kiên trì của cô, nhưng còn lâu anh mới thể hiện điều đó. “Đó là giả thuyết, không thực tiễn chút nào.”

“Mọi người thường nói với chúng ta rằng thỉnh thoảng - chỉ thỉnh thoảng - chúng ta nên hành động theo bản năng, và bản năng đang mách bảo em đây là một ý tưởng tuyệt vời.”

“Anh nói không, Josephine.” Anh gầm lên. “Kinh nghiệm bản thân anh chống lại cái bản năng của em. Tin anh đi. Anh luôn đúng.”

Cảm giác như bị đâm gãy răng. Cái cách anh gạt phăng ý tưởng, mà còn thiếu niềm tin vào sự đánh giá của cô đã khơi mào cho ngọn lửa hờn trong lòng cô.

“Em sẽ chứng minh anh hoàn toàn sai, Blake” Cô thách thức kịch liệt.

9. Chương 9

“Em vẫn còn dỗi à?” Blake thì thầm, nghiêng người về phía bàn tiếp tân hưởng thụ khung cảnh động lòng người. Bầu ngực trắng sữa nhấp nhô thoát ẩn thoát hiện được họa nét một cách tài tình qua lớp vải cao cấp cashmere.

Josephine ngược nhìn và nhíu mày thầm trách anh đừng trưng ra bộ mặt đạo mạo nhếch nhếch kia, hoặc là đứng xa ra đừng cản trở việc hô hấp của cô. “Em không giận.”

“Không đúng. Em đã tránh anh kể từ lúc chúng ta thảo luận về Giuseppei.”

Thực tế cô đang định khuất phục anh bằng thái độ lạnh lùng “lịch thiệp” bất cứ khi nào anh cố gắng nói chuyện với cô, thật điên nhưng phải công nhận nó khiến anh muốn cô nói chuyện với anh nhiều hơn. Anh không thể quen việc phụ nữ dám lờ anh, ngược lại anh thích họ phục tùng anh hơn. “Em vẫn còn giận về điều đó ư?”

Cô trao anh cái nhìn lạnh lẽo. Tất nhiên cô phải như vậy. “Cũng chẳng quá giận bởi anh không thể có tầm nhìn xa về lời đề nghị này, cái mà em giận thực ra là anh chắc chắn đóng cho em cái mã rỗng tuếch hoặc không có óc phán đoán sau tất cả.”

Xét về mặt thông minh được chỉ ra ở đây - thì một người phụ nữ thông minh sẽ không bao giờ lao vào cuộc hôn nhân với một người như Luke mà không hề suy nghĩ. Chắc rồi? Nhưng còn về khả năng đánh giá, suy xét của cô ấy, anh chẳng nghi ngờ - cô chắc hẳn rất giỏi điều khiển một người đàn ông và làm họ mong ước muốn một đêm làm tình với cô.

“Anh có một vài ý nghĩ về nó.” Anh nói như muốn xoa dịu vấn đề.

Và cô có nên khuy gối, rồi cảm ơn anh hay không? Tia nhìn lạnh lẽo không chớp một lần. Josephine đang rất quyết liệt trong những vấn đề liên quan Devlin Associates - có thể anh không chú ý đến nó, nhưng những người khác hẳn đã nhận ra. Sáng nay anh đã chỉ ra là nếu những kỹ năng vì mọi người của cô được bán ra thị trường thì sẽ không một ai trong số họ cần phải đi làm nữa.

“Vậy em có cần biết ơn về nó không, Blake?”

“Em có thể.” Anh trả lời cợt nhả và tay vuốt nhẹ cánh hoa tươi sáng của những bông hoa được đặt trên bàn. Lúc trước hình như ở đây không trưng hoa tươi. “Em đã đặt chúng ở đây?” anh nghi ngờ hỏi.

Cô gật đầu. Cô đã vứt bỏ những cành hoa giả xấu xí và bụi bặm. “Em nghĩ nó sẽ tạo một cái gì đó cho không gian căn phòng. Anh có vấn đề với nó sao?”

Anh lắc đầu. “Hãy dùng tiền một cách tiết kiệm. Đó là tất cả.”

“Em đã” cô mỉm cười, kìm nén tính tự mãn của mình. “Có gì khác mà anh muốn nói không, Blake?”

“Em đã ăn trưa chưa?”

“Chưa,” Cô trả lời dứt khoát.

“Muốn một lát sandwich với anh không?”

Nó không phải là lời mời hấp dẫn nhất cô từng nhận, nhưng sự hiếu kỳ đang khuấy động trong cô. Anh chưa bao giờ mời cô ăn trưa trước đây, vậy tại sao nó lại bắt đầu bây giờ?

“Tại sao không nhỉ?” cô nhún vai.

Phản ứng bất mãn của anh trước thái độ hưởng ứng, không phòng bị của cô càng tăng cao khi gã phục vụ nhà hàng Ý lượn lờ xung quanh, muốn gây sự chú ý từ cô bằng cách giới thiệu các loại sandwich được làm bằng lúa mạch đen kẹp thịt bò ở giữa. Anh nheo mắt quan sát cô nhu thuận chọn sandwich. Cô đang ve vãn tên phục vụ chăng? Biết là cô không có ý đó. Có thể nó là một thông điệp vô thức mà cô phát ra nhưng kết quả không thể bàn cãi là bọn đàn ông xun xoe thể hiện sự ga-lăng trước cô.

Họ ngồi xuống. “Đây là điều ngọt ngào nhất từ anh đấy, Blake.” Cô thì thầm

“Anh có tin tức cho em, và anh nghĩ tốt nhất không nên nói trong văn phòng.”

Có một điểm báo trong cách nói của anh, tay đang cầm sandwich đưa gần miệng cô dừng lại. “Tin tức gì?” cô hạ giọng.

“Anh đang xoay xở lần theo dấu vết của chồng em.” Anh lên tiếng. “Anh đã tìm ra Luke.”

10. Chương 10

Josephine không kiểm soát nổi đôi tay run như điên của cô. “Anh đã tìm thấy Luke?” cô nói khe khẽ. “Ở đâu?”

Blake đánh giá cẩn thận nét mặt cô. “Chồng em đang ở trên một bờ biển tại Bali.” Anh nhún vai với sự chán ghét. “Hắn ta đã quyết định đá em cho đúng với ‘danh hiệu phong lưu’ của hắn”

Tiêu tiền của cô. Lòng tự trọng của Josephine, cái mà cô đang từ từ lấy lại trong suốt tuần qua giống như bệnh nhân trong giai đoạn hồi sức, giờ đây suy sụp như món xuplê ôi thiu. Cô buộc bản thân nhìn xuống sandwich đang ăn dở dang, không sẵn lòng nhìn vào mắt Blake, không muốn nhìn thấy sự nhạo báng trong đôi mắt xanh nhợt - hoặc cái nhìn hân hoan của anh khi bản thân cô được dán cái mác “kẻ bị phản bội”

“Anh có thể lôi hắn ta về England, em biết đấy.”

Sau lời khẳng định của anh, cô ngược nhìn. Anh trông rất chắc chắn về bản thân. Tự tin. Mạnh mẽ. “Như thế nào?”

“Anh có thể đe dọa kẻ những việc làm của hắn ta cho cảnh sát -”

“Anh ta sẽ đồng ý đưa đầu lên lưỡi chém, không có khả năng đâu?”

“Không nếu anh nói với hắn là anh vẫn chưa tuyên bố về vụ của hắn - nhưng chết tiệt em đi, sẽ tốt hơn nếu hắn ta không trở lại đây. Chỉ cần trả lại em những khoản tiền chưa dùng đến là giải pháp tốt nhất trong trường hợp này.”

Josephine lắc đầu mệt mỏi. Blake theo dõi anh ta với mục đích gì? Buộc cô thông báo cho cảnh sát? Tất cả vì cô sao?

Hiện cô đang làm mọi thứ rất tuyệt - không hoàn hảo - nhưng tạm ổn, và một phần lý do về sự vắng mặt của Luke đã mang đến cảm giác tự do tự tại cho cô. Cất bớt gánh nặng từ cuộc hôn nhân lằng nhằng, một mối quan hệ rắc rối nghiêm trọng.

“Em có muốn hắn ta quay trở lại không?” Blake gặng hỏi.

“Không, dĩ nhiên, em không muốn”

“Anh không có ý kéo em vào, Josephine.” Anh nói. Từ ngữ không chau chuốt nhưng đủ làm ấm lòng cô “Anh nghĩ có thể sắp xếp toàn bộ mọi chuyện với một cái kết hoàn toàn thỏa đáng.”

Cô cố hình dung mọi chuyện thực sự sẽ giống như thế nào khi Luke quay lại England. Bắt gặp cô sống với Blake và đặt cả hai anh em chống đối lẫn nhau, rồi cùng nhau thẳng tiến đến 105 - sở cảnh sát. Cô rùng mình. “Chưa được” cô nói quanh co.

Anh khuấy ly cà phê, cho phép bản thân anh đặt ra câu hỏi đã làm phiền anh suốt một thời gian dài cho đến tận bây giờ. “Tại sao em lại kết hôn với hắn ta?” anh lặng lẽ hỏi.

“Cùng một lý do mà tất cả mọi người kết hôn, em không ngoại lệ. Vì em nghĩ em đang yêu.”

Anh yên lặng xem xét từ ngữ cô vừa dùng “nghĩ”. “Nhưng em đã không?”

“Làm sao em biết được? Em chỉ vừa mới gặp anh ta - tất cả xảy ra quá nhanh.” Anh thẳng thừng chỉ ra.

Cô bị tổn thương và yếu đuối - một đêm với Blake đã ăn mất lòng tự trọng, niềm kiêu hãnh vốn mỏng manh của cô. Mọi người đều nghĩ người mẫu có tất cả mọi thứ mà hầu hết phụ nữ muốn, thậm chí cả Luke cũng cùng lối nghĩ thiên cận trên. Tiếc thay dường như không một ai nhớ lời cổ nhân nói “hồng nhan họa thủy” - vẻ đẹp thường đi đôi với sự bất định.

“Hắn ta cưỡng cầu,” Anh nói chậm rãi.

Nhưng Josephine kịch liệt lắc đầu, và một sợi tóc sáng màu đỏ tự do rơi ra khỏi buỗi tóc cột chặt. “Em muốn được yêu,” cô giải thích một cách cẩn thận. “Anh ấy hài hước. Mọi thứ với Luke đều vô tư lự. Anh ấy khiến em cười.” Vào thời điểm khi tiếng cười trở nên khan hiếm trầm trọng trong cuộc sống của cô thì đây chính là giải dược.

“Em đồng ý cưới hắn để chống đối anh.” Anh hỏi thăm.

11. Chương 11

Josephine ít khi nổi giận vô cớ, nhìn trừng trừng Blake ở bên kia bàn cà phê. “Đây là những điều vớ vẩn nhất tôi từng nghe, anh đề cao mình hơi quá, Blake! Niềm kiêu hãnh của anh đã tâng bốc bản thân - nghĩ chỉ một đêm với anh - một đêm,” cô lặp lại trong sự hoài nghi. “tôi mất giá đến mức phải gấp gáp nhận lời cầu hôn người đàn ông đầu tiên hỏi cưới tôi?”

“Nó chẳng thay đổi một sự thật Luke là em họ của anh không phải sao?”

Cô mở miệng định phê phán nhiều hơn về cái tôi của Blake, nhưng sau đó ngậm miệng lại. Bởi không muốn dấn động đến những vấn đề cốt yếu trong những giả định của anh ta? Cô sa chân vào Luke, điều đó đúng, một diễn viên đẹp trai - người đã giành giải Oscar nhờ vào sự quyết rũ, vẻ đẹp ngoại hình đơn thuần hơn là tài năng. Bản thân cô cũng không dám chắc những lời anh vừa nói, có thể Luke có thân thích với người đàn ông cô khao khát nhiều năm trời nên cưới anh ta tạo cảm giác chiến thắng, vượt mặt Blake?

Điển hình khi Blake đến căn hộ khuyên cô nên hoãn cuộc hôn nhân này. Cô nghi ngờ anh có động cơ “Không ăn được thì đập đổ”. Anh đã không muốn cô - anh hoàn toàn làm rõ điều đó - nhưng chết tiệt anh đi, thậm chí người khác có cô anh cũng không muốn.

Thái độ căm phẫn của cô trước yêu cầu của anh và cô quyết tâm đặt dấu chấm hết cho tất cả bằng cách nhận lời cầu hôn từ Luke.

“Có lẽ một chút” cô thừa nhận.

Blake thở dài thừa nhận tình một đêm không bao giờ có sự thủy chung từ hai phía. Chính vì thế nó là lần duy nhất trong đời anh. Anh đã cảm thấy thật tuyệt trong một lúc, nhưng ngay sau đó mọi thứ trở nên trống rỗng. Thái độ của anh làm tổn thương Josephine, và hận đến tận bây giờ anh mới nhận ra.

Anh nuôi tiếc muốn nhìn thấy nụ cười nở lại trên môi cô - trời cao chứng giám, một tuần đã qua đáng trân trọng biết bao!

“Nghe này, Josei - Hãy quên Luke một lúc. Sẽ ra sao nếu anh bảo em, anh đã có một cái nhìn khác về dự án của Giuseppe Rossi - và em đã đúng - nó cho thấy có tiềm năng. Anh nghĩ nó sẽ mở ra một bước ngoặt lớn cho nhân loại.” Đôi mắt anh ánh lên niềm hy vọng. “Anh đồng ý hợp tác với anh ta.”

Josephine nhìn chằm chằm, nhận thấy sự ngọt ngào chân thật trong từng lời anh nói, tuy nhiên vẫn không chấp nhận dàn xếp chỉ dựa vào câu tuyên bố của Blake.

Cô chống người về phía trước bàn đối trực diện với Blake. “Em cũng muốn giúp anh ta. Em muốn đầu tư vào kế hoạch này.”

Anh nheo mày. “Em không cần phải -”

“Nhưng em muốn.” Cô nhiệt tình xen vào - bởi vì nó là linh cảm của cô, của riêng cô - không phải Blake.

“Tại sao?”

“Vì nếu nó thành công đúng như em dự đoán, sau đó em muốn một phần của nó. Nó là hy vọng của em, Blake - đối với anh nó chẳng là gì.”

Nụ cười trên khóe miệng anh “Bao nhiêu tiền?”

“Đủ rồi”

“Bao nhiêu?” Tổng số tiền cô đề cập làm cho anh nhướn mày lên.

“Nhưng em không cách nào có đủ số tiền, Josephine. Không thể trừ khi em có ý định bán nhà. Em có không?”

“Không, em không, nhưng em có tiền.”

“Bằng cách nào?”

“Sợi dây chuyền độc nhất vô nhị, em có thể bán nó”. Sợi dây chuyền Luke đã tặng vào cái tuần đầu tiên họ bắt đầu mối quan hệ. Một sợi dây thật sắc sảo cân xứng với giá trị con người cô. Một sự cân đo đong đếm hơn là mua một sợi dây chuyền mang nét đẹp thuần túy. Cô chẳng bao giờ thích nó.

“Em sẵn lòng đánh cược mọi thứ để đạt được điều gì?” anh hoài nghi gặng hỏi.

“Em làm theo bản năng mách bảo.” Cô từ tốn trả lời và tò mò tập trung vào anh. “Blake, anh cũng từng hành động theo bản năng chứ?”

“Không thường.”

Một thứ gì đó không nói thành lời đang bao trùm lấy họ. “Đã từng chưa?” cô khẳng khái.

Một khoảng im lặng. “Chỉ một lần.”

“Đó là khi nào?” mặc dù cô là người hỏi, nhưng cô đã biết trước câu trả lời.

Miệng anh cứng lại. “Cái đêm anh ngủ với em, cưng à.”

12. Chương 12

Josephine buộc lòng dừng đứng. “Tôi nghĩ anh đã quên chuyện xảy ra đêm hôm đó.” cô lặng lẽ nói.

“Quên?” Blake lặp lại hoài nghi, kể từ lúc cô chuyển đến sống chung, mỗi giây trôi qua anh luôn nhớ về nó. “Cái quỷ gì em lại nghĩ như vậy?”

“Vì anh chẳng bao giờ đề cập đến.”

“Well, không phải em cũng như thế,” anh chỉ trích.

Cô không quay đi. “Không.”

“Dẫu sao chẳng nữa, đây không phải là chủ đề dễ mang ra thảo luận ở bất kỳ đâu, phải không?” anh tiếp nhận mọi chuyện bằng giọng nhạo báng nhất mà anh có thể. “Josephine, em có nhớ cái đêm chúng ta mất kiểm soát rồi nhảy bổ vào nhau trên giường?”

Cô gạt miếng bánh mì qua một bên đĩa. “Nhưng đó chính xác là những gì đã xảy ra?” cô hậm hực nói.

“Và em rất hối hận về hành động đó?”

Cô ngược nhìn lên “Không nhiều như anh đã thể hiện rõ”

Mắt anh nheo lại. “Làm rõ đi”

“Anh không thể đợi đến sáng để rời đi, không phải hay sao?”

Làm cách nào giải thích một chuyện quá hiển nhiên? Anh chấp nhận nợ cô một lời giải thích, bất kể những lời nói cũng như hành động của anh có thể tổn thương cô nhiều. Cô đã chịu đựng quá đủ sự phản bội của Luke.

“Anh nghĩ cả hai chúng ta đều hiểu hoàn cảnh này là gì,” anh nói

Josephine chớp mắt không lĩnh hội được lời nói của anh. “Hiểu cái gì?”

“Thỉnh thoảng những điều tương tự cũng hay xảy ra. Một người đàn ông và một người phụ nữ kết thúc ở trên giường, mặc dù họ không dự định để nó xảy ra.”

“Nó không có bất cứ ý nghĩa gì - đó có phải là những gì anh muốn nói?”

Giải thích cho cô hiểu thậm chí còn khó hơn anh tưởng, và sự bối rối rành rành trong mắt cô, chỉ làm giảm nhuệ khí nơi anh. Lúc ấy anh tự hỏi không biết có còn tình một đêm nào khác trong cuộc đời của Josephine. Nếu anh hỏi, sau đó cô sẽ lặng thinh và hoàn trả câu hỏi bằng biểu hiện trên nét mặt cô.

“Anh đang nói rằng nó đòi hỏi nhiều xúc cảm vào thời điểm đó.” Một cái giạt thành thịch ngay trên thái dương như muốn nhắc anh nhớ đến sự rung cảm, niềm khoái lạc ấy như thế nào.

“Nhưng thỉnh thoảng nó đi xa hơn như nó phải vậy.”

Josephine nuốt khan. Làm sao mà anh có thể hùng hồn nói ra mà không bị tổn thương một chút nào. “Vậy đó là lý do anh quay trở về bên cạnh Kim đúng không?”

Anh nhẹ lắc đầu. “Anh không có quan hệ xác thịt với cô ta, nếu đó là những gì em ngụ ý. Anh đã không về với Kim vào ngày đêm ấy -”

“Để tôi nói nhé, tôi nên cảm thấy hài lòng chẳng!”

“Chỉ... đúng vậy” anh thở dài, rồi nhìn vào khuôn mặt giận dữ lẫn đau đớn của cô. “Anh đã trở về với cô ấy. Chúng tôi đã bỏ qua một chặng đường dài, anh cảm thấy mình nợ cô ấy khi để cho mọi chuyện diễn ra đáng tiếc. Nó không phải lần đầu tiên tại anh chia tay. Đó là thời điểm mối quan hệ giữa anh và cô ấy đang sụt mẻ nặng nề.”

Giờ đây cô thiết nghĩ; tuy nhiên danh dự, lòng tự tôn sẽ không cho phép bản thân cô hỏi anh. Chỉ bởi vì những cô gái trong công ty nghĩ anh không bao giờ quên được Kim, vậy điều đó có bất kì ý nghĩa gì với anh hay không? Chắc chắn không có dấu vết liên quan đến Kim trong căn hộ của anh từ khi cô chuyển đến sống cùng. Chính bản thân anh từng kể với cô đám cưới đã bị hủy.

Khi họ rời đi, cô nghĩ cuộc nói chuyện này thật khó khăn và đau đớn, nhưng có thể nó đã xóa bỏ bớt khoảng cách giữa họ. Chuyện tình nóng bỏng một đêm của họ, phải chăng bây giờ có thể cho vào dĩ vãng được rồi.

13. Chương 13

Blake xông thẳng vào căn hộ tầm tám giờ, mặt tối sầm như giông tố kéo đến, tìm thấy Josephine đang nướng gà trong bếp, khi cô khom người lấy hai cái đĩa từ lò vi sóng, chiếc váy tinh tế ôm khít đường cong mềm mại ở mông cô.

“Mọi thứ ổn chứ?” cô hỏi

Blake cố nén nổi thất vọng. Cô vẫn thường chuẩn bị bữa tối cho cả hai bắt đầu từ lúc cô chuyển đến sống cùng, điều đó đồng nghĩa với việc anh cũng phải chịu đựng sự tra tấn dỗi theo từng động tác của cô trong căn bếp. Có thể nói đây là sự hành hạ cực kỳ tinh tế mà anh tự nguyện muốn có, nó ảnh hưởng mạnh mẽ lên hầu hết giác quan của anh từ việc nghe, nhìn, ngửi và cả những điều thầm kín riêng tư ở hạ thân. Chỉ cần cô lau đôi tay trắng trẻo, mềm mại vào cái tạp dề được cột chặt nhằm nhấn mạnh vóc dáng quyến rũ và đường eo cong thon mảnh không mỡ thừa. Chỉ cần như vậy là quá đủ với anh.

Anh ném chiếc cặp vào ghế, rồi mất đi. “Yeah, ổn cả”

Anh đồng ý một cách mỉa mai. “Ồ, cực kỳ hoàn hảo! Trưa nay anh vừa nói chuyện với bạn của em - Giuseppe, anh chàng tưởng là mình đã tới được thiên đàng.”

“Anh đã thông báo tin tốt đó cho anh ta? Vậy anh sẽ thuê lại anh ta phải không?”

Tốt cho ai chứ, chẳng phải anh đã quá mạo hiểm, và tự vấn liệu bản thân cô có mong chờ cái gã Italian trẻ, gợi cảm kia không. “Dĩ nhiên anh đã nói.”

Anh có vẻ miễn cưỡng, cố gắng tìm ra một biện pháp khác. “Anh dường như không hài lòng về nó.” Cô mạo muội hỏi.

Câu nói vừa rồi như châm dầu vào lửa làm bùng lên ngọn lửa đang âm ỉ trong lòng Blake. “Josephine, em đang trông chờ vào điều gì?” anh gặng hỏi. “Anh kể cho anh ta nghe mọi thứ về tầm ảnh hưởng từ những gì cô tiếp xúc mới vào nghề đã nói - anh đã rút lại những nhận định cũng như ý kiến cá nhân mà anh từng tuyên bố và đồng ý anh ta có thể trở lại tiếp tục công việc tại công ty. Em nghĩ như thế nào về cách đánh giá chuyên môn của anh đối với anh ta? Kể cả danh tiếng của bản thân anh?”

“Còn lòng kiêu hãnh của anh?” cô trêu chọc.

Niềm kiêu hãnh? Có thể cô đã đúng. Và có thể nếu không có lòng tự kiêu chết tiệt đó thì anh đã có cơ hội hỏi cô những gì hiện đang khiến anh khó chịu, bứt rứt.

“Thích uống không?” Anh hỏi

Thỉnh thoảng nhìn sâu vào đôi mắt đen ấy làm cho tim cô luôn lỡ nhịp, cô tắt bếp lò bằng đôi tay run rẩy như muốn thể hiện thay cho tâm trạng cô hiện giờ. “Chắc rồi.”

Anh đưa cho cô ly rượu vang, rồi nhìn cô uống nó.

“Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh?” anh chậm rãi nói.

Từ giọng nói sâu trầm của anh, cô đoán mình không còn sự lựa chọn nào khác. “Câu hỏi gì?”

“Về việc em có hối hận hay không những điều chúng ta đã làm vào đêm sau bữa tiệc?”

“Không phải, em... em... em”

“Josephine, em biết em không hối hận mà” Thực ra Blake chỉ muốn câu khẳng định của Josephine.

“Sao anh muốn biết. Điều này đáng ư! Được rồi, em không hối hận những gì đã xảy ra - cũng không hẳn. Chỉ là mọi thứ đều lẫn lộn.”

“Chẳng phải em phục hồi khá nhanh - đủ nhanh để cưới Luke vốn vẹn ba tháng hai người quen nhau.”

“Và anh thì quay về bên cạnh Kim,” cô thẳng thừng chỉ ra. “Tốc độ hồi phục của anh còn nhanh hơn nhiều.”

Anh gật đầu, đồng thời anh cảm nhận được sự khuấy động khát khao ngay lập tức giữa hai chân mình. “Nhưng chẳng phải bây giờ mọi thứ đã thay đổi?” anh đặt ly rượu xuống.

Cô nhìn cái cách đôi mắt anh dần tối đen như mực. Một cái gì đó sâu bên trong cô bắt đầu tan chảy. “Gì... gì... gì vậy?” cô thì thầm khi thấy anh đi lướt qua phòng bếp rồi đứng trước mặt cô.

“Em sẽ không về bên cạnh Luke được nữa.” Anh nhìn xuống cô. “Và...”

“V... Và gì?” môi cô run run. Anh lướt nhẹ tay lên bờ môi đang run rẩy kia.

“Và anh cũng không trở về bên Kim. Hiện giờ chúng ta là hai người tự do, không có bất kì ràng buộc với ai hay với bất kì cái gì, chẳng phải sao?”

Anh vuốt nhẹ đường cong mịn màng nơi xương hàm cô, và di chuyển dần xuống cổ, và xuống xa hơn nữa là bầu ngực nho nhỏ sưng phồng, vừa nắm vừa xoa bóp còn cô cứ để mắt anh làm thế.

“Ummm, những người tự do có thể làm bất cứ gì mà họ muốn, em có nghĩ vậy không Josephine?”

“Blake,” cô nuốt nước bọt, bởi vì cô không thể nào lờ đi khuôn mặt đói khát như lang sói, hừng hực phun trào như dung nham núi lửa ở ngay trước mặt cô.

“Điều này sẽ thỏa mãn hai chúng ta, cưng à” anh nói với âm giọng khàn khàn. Ngón tay anh bắt đầu cời từng khuy nút trên áo cô.

14. Chương 14

“Blake!” Josephine thở hổn hển, anh mất kiên nhẫn giật bung nút cuối cùng để lộ ra bờ ngực trắng sữa mà nội y không thể che phủ hết.

Cả cuộc đời anh dường như chỉ chờ đợi thời khắc này. “Gì?” anh găm giữ, tức thì cuối đầu ngậm chặt nụ hồng mẫn cảm của cô xuyên qua áo ngực đang che chắn ở giữa hai người cứ thế mút lấy mút để, mắt cô nhắm lại tận hưởng khoái lạc anh mang đến khi anh đẩy đùi vừa rắn chắc vừa mạnh mẽ vào giữa đôi cánh bướm mềm mại không phòng bị của cô.

Cô giữ chặt vai anh như một thông điệp gợi cảm đến cơ thể anh là cô đã chuẩn bị cho cuộc xâm lược tàn khốc của anh. Người cô như bị thiêu đốt. Nóng, nóng, nóng quá! “Em thích những gì anh đang làm không?” Blake thủ thỉ.

Anh trơ trẽn hỏi, tay anh không kiên nhẫn kéo hạ váy cô phơi bày cảnh xuân trước mặt, sau đó anh liếm nhẹ, thì thầm dưới chân cô.

“Em có không?” anh đòi hỏi.

Kể từ lúc hỏi, ngón tay anh khiêu khích lướt lên tới giữa đùi cô, cô không thể làm gì khác hơn là run rẩy thở hắt bật lên tiếng rên khe khẽ khi anh vươn tới được khu trung tâm cần tìm. Anh luồn tay vào trong quần nhỏ của cô, cái tay không khách khí dò xét thân thể mỏng manh, đầu ngón tay thâm nhập trượt vào nơi trơn mềm nhạy cảm khiến Josephine dâng trào.

Giần giật ham muốn nảy lên trong anh - ngọt ngào, tinh nhạy và mạnh mẽ. Anh thở dốc bên dưới chiếc quần lót bằng ren, đi sâu tìm kiếm hương vị mật ong ngọt ngào. Điều đó vừa đủ đánh thức cái vật nóng chảy, căng cứng của anh. Đây chính là cách thể hiện nỗi nhớ mong về cô - đáp ứng tất cả mọi nhớ mong khát khao anh đã và đang làm với cô.

“Em có biết những gì anh muốn làm cho em không?” anh nói khàn khàn.

Cô lắc đầu, mở miệng ngậm mút vành tai của anh tiếp đến dùng đầu lưỡi hướng về phía trước dải tai bóng bẩy kia, sung sướng lắng nghe giọng nói mê hoặc quen thuộc vang lên bên tai.

“Mọi thứ,” anh thở ra. “Anh muốn làm mọi thứ cho em, Josephine, và hơn thế nữa.”

Anh bắt đầu giật quần lót xuống; có lẽ đang đắm chìm trong dục vọng cho nên anh không có ý định bế cô vào phòng ngủ. Thông qua đôi mắt đang khép hờ, cô lén nhìn xuống phần hạ thân của anh có thể thoái lui nếu như cô không muốn anh nhiều đến vậy. Cô ngờ bất kể anh có đưa cô đến phòng ngủ hay không thì loại dục vọng này cũng không hề bị ảnh hưởng. Cô giật tung chiếc áo sơ mi anh thoát khỏi cái quần, nhanh chóng giúp anh cởi nó. Thề rằng cô nghe thấy tiếng rên kích tình theo từng hành động của cô.

“Oh, cưng” anh say tình ngẩng đầu nhìn thẳng cô qua đôi mắt xanh da trời đang chìm đắm trong nhục dục. “Cưng ơi!”

Mùi vị cô thật ngọt khiến người ta say mê, chiếc lưỡi linh hoạt của anh đùa bỡn một hồi trên môi dưới của cô, tiếp đó lại thay đổi phương hướng đẩy lưỡi tiến vào khoang miệng thơm mát lòng sục, khám phá sâu bên trong, đầu lưỡi chạm nhẹ vào lưỡi cô khiêu khích nó đáp trả. Cho đến khi không thể chịu đựng được nữa, anh sốt ruột quét hết thức ăn trên bàn qua một bên, đặt cô lên bàn bếp; cô cảm thấy một cảm giác hoang dã, ngắt ngây.

Chúa ơi! Cô khiến anh điên cuồng. Anh cởi phăng chiếc áo sơ mi ném xuống đất, cắn thẩn nhìn thân thể trần truồng trước mắt, chống tay trên mặt bếp thu hẹp khoảng cách giữa cả hai. Tóc cô được thả tự do, cực kỳ hoang dã nhưng cũng cực kỳ khiêu gợi - phủ lên bộ ngực trắng sữa, má thì ửng hồng còn đôi mắt xanh lá thì lấp lánh như ánh sao.

Anh cảm giác sự ẩm ướt theo mỗi cái đẩy của mình và sau đó đắm tùy ý vào trong cô với tiếng rên rỉ hoan hỉ. Cô cứ thế mà co thắt không ngừng.

Josephine đã không chuẩn bị cho cơn xúc động mạnh mẽ, đầy đủ này. Cô lên đỉnh cực khoái làm toàn bộ cơ thể run rẩy trong vòng tay anh trước cả khi nghe thấy tiếng thở êm ái, dịu dàng kia. Trải nghiệm thực tế giúp cô một vấn đề, ý thức khó mà kiềm chế điều khiển được được cơ thể.

Lần đầu tiên cũng như bây giờ không phải là quá cường điệu. Nó luôn thật tuyệt vời với người đàn ông này. Cô thì thâm vào tai anh. “Cảm ơn.”

Anh sắp hỏi cô cảm ơn anh về điều gì thì chuông điện thoại cũng bắt đầu reng. Trong trạng thái mất phương hướng và buồn ngủ, Josephine tự động vương tay bắt nó. Blake than “Em cứ lờ nó đi.”, nhưng cô chỉ mỉm cười.

“Hello?” cô ngáp dài nhưng ngay lập tức rơi vào tình trạng bất động một hồi khi nhận ra giọng nói đầu dây bên kia, mồ hôi lạnh thấm đầm trán cô. Cô trao điện thoại cho anh. “Của anh”. Tông giọng cô rung từng hồi, cô nói “Đó là Kim.”

15. Chương 15

Blake tiếp nhận điện thoại và cố vươn tới trao một nụ hôn gấp gáp trên môi Josephine, nhưng cô thì uốn éo bên dưới muốn đẩy anh ra, khuôn mặt giận như sấm sét, bầu ngực trần cọ sát liên tục lên ngực anh.

Anh thở dài. “Kim? Chào em” Anh nghe một hồi. “Well, đây không phải là thời điểm tốt để nói chuyện -” Kim nhanh chóng đi vào vấn đề chính, còn anh bất lực nhìn bóng hình Josephine hối hả ra khỏi phòng bếp, phần hạ thân trần truồng lắc lư, vụng vọ. Anh nghe âm thanh đinh tai nhức óc phát ra từ phía phòng tắm do cửa mở và đóng sầm.

Cuối cùng anh chăm chú lắng nghe những điều Kim nói.

“Yeah, được rồi. Anh sẽ gặp em ở đó.” Anh nói. “nhưng phải nhanh lên.”

Anh gác máy, kéo chiếc quần jean mặc vào và sau đó tới phòng tắm đập cửa.

“Josephine!”

“Cút xuống địa ngục” cô hét lên.

“Anh cần nói chuyện với em.”

“Đi mà nói chuyện với Kim. Sao anh không biến đi đùm tôi?”

Cô mở vòi nước, tiếng nước xối xả nhấn chìm những âm thanh khác, chẳng hạn là át đi tiếng khóc thương tâm của cô.

Cô đứng dưới vòi nước nóng lâu đến nỗi làn da mịn màng ửng hồng giờ đã xuất hiện nhiều nếp nhăn do ở lâu trong nước. Cô bất động lắng nghe một lúc - không có bất kì âm thanh nào từ bên ngoài phòng tắm.

Anh đã đi,

Đi? Ở đâu? Bên Kim sao?

Giống người máy, cô vô thức tự động mặc quần jeans và áo len dài tay. Cô chẳng phiền sảy khô mái tóc cũng như chẳng để tâm đến nó trông như thế nào - hai bàn tay cứ vậy mà run lên.

Đau quá! Cô cảm nhận nó thật đau đớn khi nghĩ đến Blake vẫn ở bên Kim, vẫn quan tâm và luôn vội vã trước những yêu cầu của cô ta, đặc biệt giống hoàn cảnh hồi nãy.

Đồng thời cô cũng bắt đầu nhận ra một điều nữa. Ở một góc nào đó sâu trong tim, cô ý thức mình rất yêu anh - yêu ông chủ. Nếu tất cả những gì anh muốn là một đối tác đồng sàng sẵn lòng thì con tim yếu đuối dễ bị tổn thương này sẽ không thể nào chống đỡ nổi.

Cố xoa dịu nỗi đau âm ỉ, cô uống cạn ly sâm banh, không nghe thấy tiếng cửa đóng, không để ý bất kì cái gì cho đến khi nhìn thấy Blake đứng trong căn bếp. Về mặt vô tội nhưng hoàn toàn kiềm nén cơn thịnh nộ tưởng chừng sắp phun trào.

“Anh ngạc nhiên em vẫn còn ở đây,” anh lạnh lẽo nói.

Cô hếch cằm, đôi mắt lấp lánh muốn thách thức “Tôi không có sự lựa chọn nào khác,” cô đáp trả không kiên dè. “Tôi còn có thể tới nơi nào vào thời điểm khuya khoắt?”

Anh nở một nụ cười cay đắng, tự mình rót đầy ly rượu và uống nó trước khi quay lại đối diện cô. Anh chỉ ra “Nó không phải là lý do duy nhất em ở lại phải không, Josephine? Tù nhân của tình cảm chẳng?”

“Tù nhân của nhu cầu sinh lý thì đúng hơn,” cô lạnh nhạt đính chính. “Có rất ít cảm xúc liên quan đến những gì vừa xảy ra?”

“Oh, lịch sử đang lặp lại” anh trầm ngâm “Có rất ít cảm xúc bao gồm việc vừa mới nãy nếu trí nhớ anh còn hoạt động tốt.”

Cô ngoảnh mặt sang chỗ khác để anh không nhìn thấy những giọt nước mắt chực chờ tuôn ra. Không tình cảm ư? Có thể anh ta không có nhưng cô thì có. Nó tràn ngập trong từng hơi thở của cô. Cái loại tình cảm ngu ngốc, không phân biệt tốt xấu đi yêu một người đàn ông mà người đó không hề yêu mình.

“Kim như thế nào?” cô khiếm nhã hỏi. “Lần này cô ấy lại tha thứ cho sự không chung thủy của anh? Hay cô ấy quá mệt mỏi nên không thêm quan tâm đến ham muốn tình dục vô độ của anh?”

Blake trừng mắt nhìn Josephine, hơi thở càng lúc càng nhanh “Kim gọi để thông báo cô ấy đã mang thai.”

16. Chương 16

Một khoảng dài im lặng, Josephine cảm thấy đất trời cuồng quay “Ồi, trời ơi!” cô rên.

Blake ngay lập tức hiểu vấn đề và đôi mắt điển tiết nhìn thẳng vào cô, “Nó không phải con tôi,” anh gầm lên.

“Không phải?”

“Dĩ nhiên là không, cô ấy sống với một tên luật sư đã vài tháng nay. Cô ấy gọi điện thoại để thông báo vì tiện thể xe ghé ngang qua đây. Tôi vừa mới xuống lầu chúc mừng. Em thật sự nghĩ tôi ôm ấp, ăn nằm với em là tại -”

“Oh, làm ơn đừng ngại biện” cô ngắt lời. “Vẫn còn chút ít quần áo vứt và dón một đồng trên bàn bếp; thật khó để tôi gọi nó là yêu đương” (Ở đây ta xin giải thích Blake dùng “make love” tức là quan hệ với nhau xuất phát từ tình yêu, nhưng ngược lại Josephine không đồng ý, ngụ ý chỉ đây là “[bad word]” tức chỉ giao cấu, không xuất phát từ tình yêu)

Kiên nại, anh nhún mày. “Sao tôi không nghe thấy em phản đối lúc ấy.”

Má ửng hồng. “Đó là bởi... là bởi...” Cô lấp bắp

“Vì cái gì, Josephine?” anh nhẹ nhàng nhắc nhở

Bởi cơ thể cô hoàn toàn đáp ứng nhu cầu cơ bản thuần túy, nó mạnh mẽ dữ dội đến mức đe dọa và phá vỡ những quy tắc cô đặt cho bản thân. Nhưng nó vẫn luôn như vậy khi cô ở gần anh?

“Tôi bị hấp dẫn cũng giống như anh.”

Đây không giống bất kì loại tuyên bố hay thổ lộ tình yêu, nhưng anh gật đầu về nhận xét của cô, tội tệt anh cần kiểm soát cơn phần nộ, chỉ nếu anh không cẩn thận những từ ngữ sắp nói thì về sau chắc chắn cả hai sẽ hối hận. Quan trọng hơn hết, những việc không thể nói - đáng lý nên nói ra ngay từ đầu rồi.

“Em có thật sự nghĩ anh vừa rời khỏi vòng tay em và chạy thẳng đến bên Kim không?” anh hỏi lại.

Cô cắn môi. “Làm sao tôi biết được? Anh không bao giờ kể về cô ta và luôn tránh né khi tôi hỏi, còn những đồng nghiệp trong công ty luôn bàn chuyện về cô ta.”

“Họ nói gì?”

“Nói anh không bao giờ quên được cô ta - anh cũng không bao giờ hẹn hò bất kì ai kể từ khi hai người chia tay.”

Anh hít thở sâu. “Well, một phần nhận định kia ít nhất là sự thật.” Anh bắt gặp câu hỏi cảnh giác trong mắt cô. “Anh chưa hẹn hò với ai từ sau Kim.”

Một thực tế khác xâm nhập vào não bộ đang mụ mị của cô. “Ý là anh vẫn còn thích cô ấy?”

“Tất nhiên anh có nhớ cô ấy.” anh bùng nổ. “Anh không phải loại đàn ông bắt cá hai tay - nó không phải bản chất của anh.”

Cô hạ giọng hết mức có thể. “Vậy còn buổi tiệc tối hôm đó?”

Anh lắc đầu. “Anh đã bảo em rồi, vào thời điểm ấy mối quan hệ giữa anh và Kim vừa mới chấm hết. Hàn gắn không được bao lâu, lại gây gổ nhau. Phần lớn thời gian tại anh tranh cãi, sớm hay muộn chuyện chia tay ắt sẽ xảy ra.” Anh có thể nhận ra sâu trong đôi mắt buồn man mác, cô cần một lời giải thích, “Cô ấy thuộc tuýp phụ nữ anh nghĩ sẽ trở thành một người vợ tốt -”

“Loại phụ nữ gì?” cô hỏi. Từ miệng anh thanh âm nghe thật vô cảm.

“Một người kiên định, logic, bình tĩnh -”

“Thật điển hình làm sao!” cô mỉa mai. “Hoàn toàn trái ngược với loại phụ nữ lập tức nhảy lên giường cùng anh mây mưa, thậm chí không hề yêu cầu một buổi hẹn hò, một bữa ăn tối kỷ niệm?”

“Đừng hạ thấp mình, Josephine.”

“Tại sao? Anh sẽ làm điều đó thay tôi?”

“Thu móng vuốt em về đi, Josephine và hãy lắng nghe anh một lần” anh quát tháo, sau đó nỗ lực điều chỉnh nhịp thở của mình. “Kim cũng nghĩ giống vậy về anh - Cô ấy nghĩ cả hai sẽ dễ dàng thu xếp mọi chuyện cùng nhau - cả hai người: anh và cô ấy có quá nhiều điểm chung để tạo nên một đôi ăn ý.”

“Vậy điều gì làm thay đổi ý kiến anh?”

Anh nhún vai. “Tình cảm không như công thức toán học - em có thể cho ra đáp án đúng nhưng không đồng nghĩa là nó cũng cho ta một người yêu, người vợ hoàn hảo. Anh trở lại bên Kim ngay sau đêm ở với em, nhưng anh phát hiện -” Anh tự hỏi liệu có phải những gì đã xảy ra giữa anh và Josephine khiến cho anh có một cái nhìn khác. “Anh phát hiện rằng giữa hai chúng ta “anh và em” có một lực hút vô hình vượt qua rào cản về lòng tự tôn và lý trí. Lực hấp dẫn ấy không bao giờ bị bào mòn qua năm tháng.”

Josephine nhìn chằm chằm Blake, cuối cùng cũng thừa nhận giữa Kim và anh đã kết thúc. Đồng thời cũng ý thức một chuyện. “Mối quan của chúng ta có lẽ sẽ thay đổi nhiều thứ ở công ty”

Anh nheo mắt. “Ví dụ như?”

“Anh nghĩ chúng ta còn có thể làm việc cùng nhau bất kể chúng ta có “quan hệ” với nhau hay không?”

17. Chương 17

“Em đã có câu trả lời cho chính câu hỏi của mình chưa, em yêu.” anh nói lè nhè.

Josephine chớp mắt. Anh gọi cho phòng tiếp tân chỉ định rằng anh cần gặp cô gấp, đó là tại sao cô có mặt ở đây. Trong một căn phòng penthouse lớn - một văn phòng sang trọng, tinh tế và độc đáo nằm ở vị trí cao nhất của tòa nhà. “Câu hỏi gì?”

“Về việc chúng ta còn có thể làm việc cùng nhau bất kể chúng ta có “quan hệ” với nhau hay không?”

“Cách diễn đạt mới trơ trẽn làm sao!” cô gắt gỏng

“Đó là ngôn từ em đã nói, Josephine” anh chỉ ra; cười như không cười nói tiếp “Anh nghĩ mọi việc đang tiến hành tốt phải không em?”

“Vâng” cô trả lời thận trọng. Một nỗ lực lớn tách biệt việc công và việc tư, ở văn phòng Blake luôn nghiêm túc, uy nghi nhưng về đến nhà anh đây “nhiệt huyết”. Miệng cô khô khốc. Một thoáng sơ sẩy, cô sẽ phá bỏ nguyên tắc cơ bản là không dây dưa với nhau nơi làm việc. “Đó là tất cả những gì anh gọi em lên đây để nói?”

Anh gác chân lên bàn làm việc, thích thú ngắm khuôn mặt dỗi hờn đang bị anh chọc tức. Có thể thốt lên chỉ hai từ “tuyệt đẹp” để mô tả cô. “Không, anh gọi em lên đây có hai việc cần hỏi. Một, sao em lại gửi press releases - tuần san - qua email cho tất cả mọi người trong công ty?” (Ta giải thích rõ chỗ này: tuần san thông báo rất nhiều tin tức, sự kiện trong công ty: ví dụ các hoạt động của công ty, chương trình khuyến mãi, thưởng, tung sản phẩm mới and dịch vụ, v...v... Đây là một công cụ cho PR)

“Bởi vì tốc độ truyền tin nhanh chóng và bởi nó còn tạo không khí sôi động, hòa nhập cho tất cả mọi người, và làm cho họ cảm thấy mình bao gồm trong đó.”

“Nó không giống những gì chúng ta thường làm, Josephine.”

Cô nghe thấy sự uy quyền trong giọng nói anh nhưng cô quyết định lờ nó. Nhìn chăm chăm vào anh. “Có đúng không? Nếu chúng ta cứ luôn đi theo lối mòn, chúng ta sẽ chẳng bao giờ có thể tiến bộ, Blake?”

“Em đang tranh luận với anh?”

“Không, em đang cố chỉ cho thấy những điểm hợp lý.”

“Giống như quyết định của em cho dự án của Giuseppi, ý em là vậy phải không?”

“Chính xác,” cô nói một cách tự mãn.

“Còn quá sớm để mạnh miệng, lẽ như kế hoạch của anh ta thất bại.”

“Em rất tự tin,” cô trả lời.

“Anh biết, anh hiểu rõ,” anh bước qua cái bàn làm việc đứng trước mặt cô. Một tháng làm việc ở công ty Josephine hoàn toàn thay đổi. Giờ đây cô gái ngồi trước anh cực kỳ sắc sảo, sôi nổi thật khác xa với cô gái tiêu tụy, quy lụy mà anh đã bỏ ra hàng xa số mang về. “Mọi người trong công ty nghĩ em thật xinh đẹp!”

“Anh đang nghĩ gì thế?” cô chợt nhảy dựng lên.

Giọng nói anh hơi không ổn định. “Bản thân anh cũng đồng tình với ý kiến của họ. Em rất xinh đẹp.”

“À, cảm ơn anh, Blake.” Cô e dè, sau đó hấp tấp đứng lên.

Cảm thấy vui vì lời khen của anh, nhưng một cái gì đó trong đôi mắt đen sâu thẳm của Blake đang phản chiếu những suy nghĩ thiếu đúng đắn trong đầu anh.

“Điều thứ hai anh muốn hỏi là gì?”

Anh nâng tay cô đến môi anh. “Một nụ hôn.”

Cô rung mình và cố rút tay lại nhưng anh đã kịp thời nắm chặt bàn tay cô. “Blake - chúng ta không phải -”
“Phải cái gì, Josephine” anh thì thầm. Cúi đầu xuống để mũi cọ cọ vào cái cổ nhạy cảm của cô, tận hưởng mùi thơm ngọt ngào trên cơ thể cô.

“Anh biết mà!” cô luồn lách thoát khỏi cánh tay anh, tiếc thay nó tạo cơ hội cho anh dùng lực kéo cô sát vào người anh, vô tình thân hình cô vịn vào chà sát lên chiều dài căng cứng của anh.

“Mmm, anh biết mọi thứ.” Anh trêu chọc, đầu cúi xuống hôn lên cánh hoa mềm mại của cô.

“Blake, điều này sẽ vượt qua tầm kiểm soát” cô phản đối.

“Anh không có ý định dừng giữa chừng.” Anh nói, trượt tay bên dưới váy cô.

“Em không thể chống đỡ được nữa nếu anh không chịu dừng.” cô năn nỉ.

“Sau đó đừng chịu đựng.”

Có lúc cô giả vờ kháng cự, nhưng trái tim ngất ngây kia không đồng tình, bởi cô cũng muốn anh rất nhiều bằng với anh muốn cô. Anh làm tình với cô rất nhịp nhàng, nhanh chóng trên sàn nhà trong văn phòng. Đường như từng giây từng phút trôi qua mà không được ở trong cô làm anh khốn khổ.

“Cửa khóa chứ!” cô thở hổn hển, chỉ ngay khi anh cởi chiếc áo sơ mi.

“Anh đã làm” anh lại thở hổn hển.

“Ôn trời” Josephine liền thở dài, uể oải duỗi thẳng tay lên đầu. “Thật giống như thiên đường”.

Blake nhìn vào chỗ cô đang nằm trên sàn, hai mắt cô nhắm nghiền, quần áo thì xộc xệch, hạnh phúc và thỏa mãn hiện rõ trên khuôn mặt cô. Anh kịp nhận ra nên có một hành động dứt khoát để khép lại những nỗi đau trong quá khứ của cô do anh mang đến. À không, phải là trong quá khứ của cả hai.

“Sửa quần áo nhanh nào, Josephine,” anh đột ngột hỏi. “Chúng ta sẽ ra ngoài.”

Josephine mở mắt. “Đi đâu?”

18. Chương 18

Chiếc xe băng băng dọc suốt các quốc lộ London đông đúc, Josephine cố phân tích các sự kiện mới thu nhập được. Luke đã quay về. Hiện ở London.

“Anh ta đã trở về bao lâu rồi?”

“Một hai tuần, anh đoán hấn án binh bất động để khỏi bị phát hiện, nhưng anh vẫn tìm ra ngay khi hấn đặt chân đến England.”

“Nhưng anh không kể với em.”

Blake bắn cho cô một cái nhìn. “Em từng tuyên bố chẳng quan tâm đến bất kì thông tin gì về Luke.” Quả thật cô hoàn toàn quên hấn hấn. Nói chính xác hơn trái tim và tâm tư của cô đều lấp đầy hình bóng người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô.

“Ngoài ra,” anh cười băng quơ. “Em đâm chồi nảy lộc khá tốt mà không có hấn. Em trở thành người phụ nữ ngọt ngào nhất anh từng biết.”

Đây chắc chắn là lời tuyên bố tuyệt vời, chân thật nhất cô nghe từ anh. “À, cảm ơn anh” cô đáp run rẩy.

Cánh cửa căn hộ Luke bật mở, Josephine bất ngờ trước bóng hình ông chồng ghê lạnh của cô, người đang mặc độc nhất một cái quần. Hấn đã tăng cân và khuôn mặt rám nắng, phồng rộp phảng phất ánh mờ nhạt từng giọt mồ hôi, đôi mắt có vành đen. Trong tay đang cầm ly whisky. Khi thấy cả hai, hấn nheo mắt nhìn từng người một.

“Well, well, well,” hấn chế nhạo. “Thằng anh họ quý hóa của tôi cuối cùng cũng dành được thứ mà nó hằng mong ước rồi sao? Hy vọng cô ấy sẽ đáp ứng nhiệt tình trên giường của mày hơn là của tao.”

Chống lại lời nói như tát vào mặt, Blake nhìn qua Josephine. Đây là nguyên nhân cô cảm ơn anh sau cuộc truy hoan? Anh nở nụ cười dịu dàng về phía cô “Chúng ta không có phần nản gì đúng không em yêu?”

Luke cau có. “Mày muốn gì?”

“Chúng ta có thể vào bên trong không?” anh bình tĩnh nói.

“Tùy” hấn trả lời cộc lốc.

Trong căn hộ là một đồng hỗn loạn, đập vào mắt cô đầu tiên chính là một cặp giày cao gót và một cái quần lót nhàu nát của người phụ nữ.

Blake trông thấy biểu hiện đóng băng của cô, quay sang Luke hỏi “Vậy mày vẫn sống chung với Sadie?”

“Chúa ơi! Không, tao sẽ không bao giờ dẫm lên vết xe đổ.” Luke ngạo nghễ cười.

“Josephine, tôi có thể làm được gì cho em?”

Câu hỏi quá bất ngờ làm những từ ngữ cô vốn chuẩn bị định nói đều lẫn lộn. “Tôi muốn - tôi muốn ly hôn, Luke - càng sớm càng tốt.”

Hấn ta yên lặng tính toán. “Tại sao, em dự định chung sống với ông Megabuck đây?” hấn soi mói bộ âu phục trên người Josephine. “Nó sẽ không bao giờ cưới em, em biết không Josephine - Em sẽ thay đổi bản thân mình thành loại phụ nữ nó muốn, với cái đồng nhếch nhác em hiện mặc trên người cùng với cái mắt kính ngu xuẩn đó.”

“Trái lại,” Blake xen ngang lời nói Luke. “Tao yêu Josephine rất nhiều, bất kể cô ấy có mặc hay không mặc gì - tao cũng quyết cưới cô ấy ngay khi có thể - nếu cô ấy muốn. Và còn một điều nữa, Luke.”

Luke trầm mặc trước ngữ điệu gần như đe dọa của Blake. “Gì?”

“Tao nghĩ một kẻ trác táng giống như mày thì tất cả số tiền mày đánh cắp từ Josephine sẽ không bao giờ gọi là đủ -”

“Dù giàu sang hay nghèo khổ,” Luke chế giễu. “Đó chẳng phải là lời tuyên thệ hôn nhân -”

“Câm miệng,” Blake rít qua kẽ răng. “Tao đang nói cho mày hiểu là nếu như mày không đem toàn bộ số tiền đã lấy cắp từ Josephine hoàn trả vào ngân hàng nội trong tuần này thì hãy chuẩn bị tinh thần đối đầu trước pháp luật. Tao muốn tất cả phải được gửi trở lại. Tất cả không thiếu một cent “một đồng”. Hiểu chưa?”

Luke nhìn xa xăm chỉ trong mười giây chớp nhoáng, ngay sau đó đôi mắt hạ xuống nhìn vào đôi chân trần của mình. “Yeah” hấn sững sờ đồng ý.

Tim cô đập khó khăn đến nỗi chỉ vừa đủ để thở hắt ra một cái, nắm chặt tay Blake giật nhẹ. “T- thôi nào. Chúng ta ra khỏi đây mau.” Cô gấp gấp. Họ quay trở lại xe, vừa yên vị những giọt nước mắt lăn dài trên má cô.

“Tại sao khóc, em yêu?” anh nhẹ nhàng hỏi. “Có phải giận anh đã lôi kéo em đi gặp hấn tạo nên một mối hỗn độn này?”

Cô lắc đầu. “A- anh phải nói những điều đó để làm gì?” cô thút thít.

“Cụ thể anh đã nói gì?” anh hỏi, mỉm cười.

“Yêu nè, hoa nè! Mau chóng ly hôn? Hoặc cứu vãn danh dự còn sót lại?...” cô nói chẳng đầu chẳng đuôi. Thật khó để hiểu được cô đang nói về điều gì.

“Đều không phải. Vì những gì anh nói là sự thật - chỉ là trước đây anh quá mù quáng, quá ương bướng để thừa nhận nó với bản thân mình. Em là nguồn sáng anh đã đánh mất - là nguồn sáng duy nhất anh cần. Em yêu! Em khiến anh cảm thấy mình đầy sức sống - còn hơn sự sống mà anh nghĩ anh có thể cảm nhận được.”

Cô nhìn thẳng anh, cảm nhận sâu sắc anh sẽ không nói những điều này nếu như chúng không đúng sự thật. “Josephine, em có bằng lòng lấy anh?” anh ngọt ngào thì thầm.

19. Chương 19

Blake nheo mắt không tin. “Lặp lại lần nữa.”

“Em không thể lấy anh.”

Lặng im. “Nói cho anh biết tại sao? Đừng nói với anh là em không yêu anh, chỉ riêng điều đó là anh chắc chắn nhất.”

Đó là câu tuyên bố ngạo mạn, nhưng ít nhất đúng sự thật. “Anh khá tự tin em yêu anh?” Josephine lặng lẽ hỏi.

Anh đoán cô không hề biết thỉnh thoảng cô ngốc nghếch dối theo anh khi cô nghĩ không ai để ý. Giống như người mù lần đầu nhìn thấy ánh mặt trời ló dạng. “Nhưng em không phải không yêu anh?”

Chẳng có điểm để phủ nhận về nó cả. Mọi hành động cũng như lời nói của cô đều toát lên tình ý.

“Đúng vậy. Rất nhiều là đằng khác.”

“Vậy tại sao em không lấy anh?”

Josephine buông ra một tiếng thở dài. “Vì nó quá dễ dàng.”

“Hôn nhân là minh chứng cho tình yêu. Đây là cách dễ dàng gắn kết hai con người đến gần nhau hơn.” Anh nhẹ nhàng trấn an. “Không khó đâu.”

“Vâng. Mặc dù thế, nhưng anh không thấy sao Blake - em đã có một cuộc hôn nhân thất bại. Em không muốn vội vàng lao vào một cuộc hôn nhân khác - liên tưởng như một người phụ nữ vượt sông, nhảy từ hòn đá này sang hòn đá khác. Hết thấy như “roller coaster” - theo kiểu xe lửa chạy như bay trên đường ray thả du khách từ trên cao xuống với tốc độ 100 kilomet giờ trong 4 giây đồng hồ -“

“Ý em là gì?”

“Vừa mới chia tay với Luke chưa đến vài phút, giờ chuyển sang kết hôn với anh - đây chẳng phải là một minh chứng hùng hồn nhất sao? Sẽ như thế nào nếu sáu tháng sau chúng ta nghiệm ra rằng những gì đã xảy ra chỉ là ảo tưởng nhất thời.”

Anh lắc đầu. “Nó sẽ không như vậy.”

“Làm sao anh biết được?” cô nhắc nhở, âm giọng tăng cao. Cô muốn tránh bị tổn thương thêm lần nữa bằng cách không hy vọng quá nhiều về nó. Nhưng tận sâu thẳm trong lòng cô luôn khao khát. “Anh từng nghĩ muốn kết hôn với Kim - hai người đã quen nhau nhiều năm, và đến cuối cùng anh thừa nhận nó không xuất phát từ tình yêu.”

“Anh cảm thấy khác về em không giống với cách anh cảm nhận về Kim.” Anh nói một cách đơn giản. “Với Kim anh cảm thấy anh đang đóng một phần - một phần mà anh muốn đóng, đó là sự thật. Nhưng anh không còn thấy nó là thật nữa khi đó là em. Em là mọi thứ anh nghĩ anh không muốn - em buồn bã và nóng nảy. Em khiến anh muốn có em, muốn chôn sâu trong em, muốn em ở dưới thân anh dù bất cứ ở đâu bất cứ khi nào; thậm chí ngay cả nơi không phù hợp nhất.”

Cô đỏ mặt, nhớ khoảng thời gian tối qua sau khi tan ca trễ và cảnh ái ân trong thang máy...

“Em làm anh phản ứng,” anh tiếp tục say đắm. “Anh không ý nói chỉ riêng tình dục mà còn tình cảm anh dành cho em. Em đã và đang nắm giữ một phần không thể thiếu trong cuộc sống anh. Anh đã phá vỡ mọi

quy tắc ngay khi dẫn em về nhà sau bữa tiệc. Hãy hiểu đi, Josephine. Chúng ta sinh ra để dành cho nhau - sẽ không bao giờ có mối quan hệ giữa anh và Kim.”

“Oh, tình yêu của em,” cô thì thầm.

“Anh giận bản thân tại sao không thừa nhận điều này sớm hơn. Suýt nữa anh đã đánh mất em - chết tiệt! anh đã từng mất em. Phải cảm ơn đấng tối cao vì cuộc hôn nhân của em thất bại và anh có thêm cơ hội lần nữa.”

Thật khó để làm dịu Blake - trong lòng cô chỉ có duy nhất mỗi mình anh - lời thú nhận anh cần và yêu cô. Cô muốn ngay tức khắc gọi cho Luke yêu cầu một cuộc ly hôn nhanh nhất trong lịch sử để cô có thể trở thành bà Josephine Delvin - người đàn bà hợp pháp của anh.

Cô nợ anh vì đã kiềm nén bộc lộ hết tình cảm dành cho anh. Điên hơn, cô còn nợ chính bản thân mình về điều đó. Cô cầm tay anh và hôn lần lượt lên mỗi ngón tay anh. Cô cam đoan cô vừa bắt được tia nhìn hân hoan chiến thắng trong đôi mắt xanh nhợt nhạt. Lời nói của anh làm cô ngạc nhiên hơn nhiều so với nụ cười tà của anh.

“Tình yêu của anh, em không biết mình vừa làm gì đâu?”

“Như thế nào anh có thể nói như vậy?”

“Anh có thể,” anh có thể kể mọi thông tin liên quan đến cô ví dụ như sở thích, tính cách, v...v. Anh thở dài biết rằng cô đã đúng, cô sẽ không nhân nhượng trước anh. Ngoài ra, anh cũng tôn trọng quyết định của cô.

Nhưng đó chẳng phải là một trong những lý do anh yêu cô sao?

Hồi Kết

“Em yêu, trở thành triệu phú cảm thấy thế nào?” Blake cương chiều hỏi.

Josephine mỉm cười đắc ý. “Huh! Anh nói đi - anh là người biết rõ nhất.”

Anh cười. Việc cải tiến hợp chất diệt cỏ dại của Giuseppe đã tạo nên một bước ngoặt lớn cho lĩnh vực này trên toàn thế giới và được đánh giá rất cao. Nhờ nó mà số cổ phần của công ty trên thị trường chứng khoán tăng vọt mang về cho anh nhiều lợi nhuận. Đây là lần thành công nhất trong sự nghiệp của anh. Không, nó không hẳn là công lao của anh.

“Em yêu, nó là thành tựu của em và Giuseppe. Tất cả đều thuộc về em.” Anh nghiêng người áp đặt nụ hôn trên môi cô. “Nếu không phải do sự ương bướng và quyết tâm của em - anh sẽ không bao giờ cho anh ta một cơ hội. Đáng lẽ anh nên nghe theo em từ đầu.”

“Tại sao anh nên nghe em?” cô trêu trọc. “Anh là một chuyên gia -”

“Con người ai mà chẳng có sai lầm,” anh xen vào.

“Thấy chưa làm theo bản năng luôn mang đến kết quả tốt đẹp.” Khi cả hai hợp tác cùng nhau, còn trên cả tuyệt vời. Blake có lần từng nói Giuseppe trông như đã đến tận thiên đàng - Well, anh ta biết ý tưởng của mình khá hay. Nói cách khác Giuseppe có niềm tin vào sự thành công của dự án này.

“Sao em nhả tâm từ chối bản năng trong việc quyết định kết hôn với anh,” anh nghiêng ngẫm. “Anh biết là em muốn. Nhưng sao chúng ta vẫn tiếp tục hành động như hai người xa lạ trước người ngoài, Josie?”

Cô cân nhắc “Có thể nó là cách giải quyết tốt nhất cho hai ta trong trường hợp hiện giờ.” Cô nghiêm túc nói “Khám phá những mặt khác của nhau mà trước đây chúng ta chưa từng bộc lộ.”

Anh mỉm cười “Hạnh phúc?”

“Đắm đuối chỉ là một phần.”

“Câu trả lời nên là “Có” không phải sao?” Blake chế giễu

Họ đang ngồi bên ngoài vườn tận hưởng ánh nắng mùa hè rực rỡ - đây là không gian riêng của hai người, tạm thời loại bỏ những tạp niệm xung quanh.

Chuyện ly dị giữa Josephine và Luke diễn ra suôn sẻ. Bên cạnh đó Luke cũng đã hoàn lại số tiền lấy cấp. Giờ cô có đủ tài chính cùng với sự kính trọng cũng như yêu mến của mọi người trong công ty - quan trọng hơn là cô tôn trọng chính bản thân mình. Cô thở dài. Chẳng phải bây giờ đã tốt hơn rất nhiều. Hội đồng quản trị đồng ý thăng chức cho cô. Nói tóm lại cô vừa có địa vị vừa ở bên cạnh người đàn ông cô yêu.

“Đã hơn một năm kể từ lúc em chuyển đến đây sống cùng anh,” cô đánh giá, có một chút bất ngờ trong âm giọng cô. “Thật khó tin phải không?”

Trong một chừng mực nào đó, đúng - nhưng không phải tất cả. Thời gian là vô hạn không quá nhanh cũng không quá chậm khi con người hạnh phúc, Blake nhìn nhận, hiện tại anh cảm thấy hạnh phúc hơn những gì mình tưởng.

Anh hôn cô lần nữa, “Em yêu! Em biết đấy, có thể em đã đúng. Có lẽ chúng ta không cần nhẫn cưới để cam kết với nhau.”

Josephine nhướn mày. “Em không nhớ đã nói thế.”

“Không rõ ràng như vậy,” anh nhún vai. “Nhưng kết hôn với Luke đã khiến em sợ. Dù nó làm em khó chịu nhưng điều cuối cùng anh muốn là dắt em đến tòa thị chính. Anh sẽ không bỏ em, cực kỳ của anh - và chúng ta không cần một đám cưới để hợp thức hóa nó.”

Nếp nhăn hằn sâu ngay giữa mi tâm “anh nói anh không còn muốn kết hôn với em nữa?”

Với một nỗ lực lớn, anh hơi hơi nhếch mép “Đó không phải là tất cả những gì anh nói.” Anh đính chính. “Anh hoàn toàn hạnh phúc với tình trạng hiện giờ?”

Đột nhiên cô cảm thấy cực kỳ khó chịu. “Em muốn kết hôn, thực sự,” cô hờn dỗi nói. Ngọn lửa êm ả sâu trong mắt anh đang trêu chọc, khiêu khích cô. “Em đang chờ anh hỏi lại em.”

Anh lắc đầu, một ánh sáng tinh nghịch lóe lên trong đôi mắt xanh da trời kia. “Oh, không - chúng ta đã thống nhất và em đã nói không. Mọi quan hệ của chúng ta xuất phát từ sự bình đẳng. Anh đã cầu hôn em nhưng em khước từ. Anh nghĩ đã đến lúc em nên hỏi anh, Josephine?”

“Theo anh, em có nên quỳ xuống cầu hôn không?”

“Sao em không ngồi trên đùi anh thay vào đó.” Anh nghiêm túc đề nghị.

Cô làm đúng như anh yêu cầu, ngồi thoải mái khiêu gợi trên cặp đùi cứng cáp đầy cơ bắp. Nhìn sâu vào đôi mắt anh hỏi: “Anh sẽ kết hôn với em chứ, Blake?”

“Anh sẽ suy nghĩ.”

“Trong bao lâu,” cô khóc, cố giữ cho giọng mình không nức nở.

Anh thích giây phút này. “Ồ! trong vòng năm giây.” Anh cười nham hiểm. “Dĩ nhiên, anh sẽ cưới em, Josephine - mặc dù anh đã nghĩ em sẽ không bao giờ hỏi, con nhím nhỏ bé của anh.”

Anh hôn cô rất lâu và cô cũng đáp lại. Lý trí cuối cùng của cô nhận thức rõ Blake biết chính xác điều khiến cô như thế nào. Anh có rất nhiều cách để thực hiện điều anh muốn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-giuong-voi-sep-in-bed-with-the-boss>